

เพื่อนร่วมงาน I

<คะโน ริสะโกะ>

ฮัลโหล ตื่นอยู่หรือเปล่า

นอนอยู่? งั้นรีบตื่นเดี๋ยวนี้เลย เรื่องนี้เล่าทางเมลไม่ได้ แน่นอนสิว่า
ต้องเป็นข่าวด่วน ข่าวสำคัญ วันนี้ฉันถูกตำรวจสอบปากคำเป็นครั้งแรกในชีวิต
เชียวนะ

ฝ่าฝืนกฎจราจร? ไม่ใช่เรื่องจิบจ้อยพรรคินั้นสักหน่อย แต่ตัวฉันไม่ได้
ทำอะไรผิดนะ

- เรื่องคดีที่หุบเขาชิกุระนะ

ถ้านี้ก็ไม่ออก แสดงว่าเธอไม่ได้ดูข่าวละสิ

เมื่อคืนนี้ไม่ว่าช่องไหนก็ออกข่าวเอิกเกริกกันทั้งนั้นว่า มีการพบศพ
ในป่าละเมาะแถวหุบเขาชิกุระ เมือง T จังหวัด T ที่ศพมีรอยถูกแทงด้วย
ของมีคมที่ว้างกว่าสิบแผล ก่อนที่ฆาตกรจะรดน้ำมันก๊าดแล้วจุดไฟเผา

รู้เรื่องนี้ที่อยู่แล้ว?

เธอคงงงสินะ ว่าฉันเกี่ยวอะไรด้วย นั่นสิเนอะ ขนาดฉันเองตอนที่เห็น
ข่าวเมื่อวาน ยังแค่รู้สึกตกใจนิดหน่อยที่มีคดีร้ายแรงอย่างนั้นเกิดขึ้นในเมืองที่
ตัวเองอาศัยอยู่ ถึงหุบเขาชิกุระจะอยู่ในระยะขับรถไม่เกินสามสิบนาทีจาก
อพาร์ทเมนต์ที่ฉันพัก แต่ก็ไม่นึกเลยว่าจะมีคนที่ตัวเองรู้จักเข้าไปเกี่ยวข้องกับ
คดีนี้

แถมมีตำรวจมาสอบปากคำถึงที่ทำงานอีก ตอนแรกที่ได้ยินว่าตำรวจมา ฉันยังนึกในใจว่า ในที่สุดก็จับคนร้ายคดีขโมยของได้เสียทีสินะ ต่อมาพอผู้จัดการแผนกร้องเรียกว่า คุณคะโน มานี่หน่อย ฉันก็ตั้งใจว่า เตี้ยวต้องเล่าเรื่องพุดdingที่ถูกขโมยให้ตำรวจฟัง

แต่กลายเป็นว่า ตำรวจต้องการถามเกี่ยวกับคดีที่หุบเขาชิกุระ

ขนาดตอนได้ยินตำรวจแจ้งว่า เขี่ยในคดีฆาตกรรมครั้งนี้เป็นพนักงานในบริษัท ฉันยังนึกว่าตัวเองโดนผู้จัดการแกล้งอำแบบโหดๆ ไม่งั้นก็คงกำลังฝันหรือสมองเป็นอะไรไปแล้ว ถึงกับลองหยิกแก้มตัวเองดูเลยทีเดียว

แต่พอเห็นหน้าคนที่ผู้จัดการแนะนำว่าเป็นตำรวจ ฉันก็รู้ทันทีว่าไม่ใช่เรื่องแกล้งกันเล่นๆ ตำรวจมากันสองนาย เป็นผู้ขายอายุประมาณสามสิบถึงสี่สิบกว่า รูปร่างอ้วนผละไปทั้งตัว ไม่ต่างอะไรกับบรรดาลุงๆ ในบริษัท แต่แววตาที่ฉายออกมานั้นผิดกันอย่างเห็นได้ชัด ตอนที่เจอสายตาของทั้งคู่มองมาพร้อมกัน ตัวฉันแข็งทื่ออย่างกับถูกผีอำนะ

ฉันยืนนิ่ง ไม่ขยับ ขณะฟังตำรวจแจ้งชื่อผู้ตาย

-คุณมิกิ โนะริโกะ

ฉันรู้สึกว่าคุณต้องใช้เวลาครู่หนึ่ง ทวนชื่อที่ได้ยินซ้ำไปซ้ำมาในหัวไม่รู้กี่ครั้ง ฉันรู้จักชื่อนั้นดี แต่ยิ่งทบทวนเท่าไร ก็ยิ่งรู้สึกเหมือนเป็นชื่อที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน แถมสุดท้ายหัวสมองฉันยังคงกลายเป็นสีขาวโพลน จนไม่สามารถรับรู้ได้อีกต่อไปด้วยซ้ำว่า เสียงที่ได้ยินเมื่อครู่คือชื่อคน

จะไม่ให้ฉันรู้สึกอย่างนี้ได้ยังไง ในเมื่อเจ้าของชื่อคือคนที่ไม่น่าเชื่อที่สุดว่าจะถูกฆ่าทิ้งด้วยวิธีที่แยบยลแบบนั้น

ฉันเคยเล่าให้เธอฟังแล้วใช่ไหมว่า มีรุ่นพี่ในบริษัทคนหนึ่งแก่กว่าฉันสองปี ที่เป็นคนสวยสุดๆ ใช้ คนเดียวกันนั่นแหละ

เพราะสวยเลยมีคอนหมั่นไล่เยอะ? อย่างพูดบ้างน่า คุณโนะริโกะไม่ใช่คนสวยอย่างที่มิให้เห็นดาซึตันพรรคนี้ฉันมั่นใจนะว่าฉันสามารถพรรณนาความวิเศษของคุณโนะริโกะได้ทั้งคืนไม่รู้จบ

แต่ตอนที่ตำรวจถามถึงคุณโนะริโกะ ฉันก็กลับตอบได้เพียงเรื่องพื้นๆ ทั่วไป

เป็นรุ่นพี่ที่ใจดี ดูแลรุ่นน้องดีมากค่ะ ฉันนี่ก็ไม่ถึงเลยว่าจะมีใครคิดแค้นคุณโนะริโกะได้

ฉันตอบตำรวจไปประมาณนั้น แต่ตำรวจดูเหมือนจะแค้นผ่านๆ ไม่ใส่ใจคำตอบของฉันนัก และคงมุ่งสืบหาคนที่น่าจะอาฆาตแค้นคุณโนะริโกะเพราะเหตุที่เธอเป็นคนสวยต่อไป

คุณโนะริโกะไม่ได้งามที่รูปร่างหน้าตาอย่างเดียวนะ ดูอย่างเจ้าหญิงในนิทานสิ ไม่ว่าสโนว์ไวท์หรือซินเดอเรลลาต่างก็มีจิตใจงดงามกันทั้งนั้นไม่ใช่เธอคนส่วนใหญ่ในโลกเติบโตขึ้นมาพร้อมกับการอ่านนิทานพวกนั้นเป็นเรื่องปกติธรรมดาแท้ๆ แต่ไม่รู้ทำไมในโลกแห่งความเป็นจริง คนถึงชอบตัดสินกันนักนะว่า คนที่มีรูปร่างหน้าตาสวยงามจะต้องนิสัยไม่ดี

แต่จะว่าไป ฉันเองก็เคยเป็นหนึ่งในคนที่คิดแบบนี้เหมือนกัน

ทุกปีบริษัทฉันจะส่งพนักงานหญิงเข้าใหม่ไปประจำแต่ละแผนก แผนกละสองคน โดยให้รุ่นพี่ในแผนกเดียวกันที่เข้ามาก่อนสองปีทำหน้าที่เป็นผู้ฝึกสอน คอยสอนวิธีทำงานต่างๆ ให้เป็นเวลาหนึ่งปี เราเรียกคนที่ถูกจับคู่ด้วยกันว่า “พาร์ทเนอร์” แต่จริงๆ แล้วเธอน่าจะเข้าใจได้ง่ายกว่า ถ้านึกภาพคู่กับลูกศิษย์หรือไม่ก็รุ่นพี่กับรุ่นน้องในชมรมที่ทำกิจกรรมเสริมหลังเลิกเรียน

รุ่นพี่ที่แก่กว่ากันแค่ปีเดียวยังไงก็เป็นผู้ฝึกสอนไม่ได้หรอก ตอนทำกิจกรรมชมรมสมัยชั้นมัธยมก็เป็นแบบนี้ไม่ใช่หรือ รุ่นพี่ที่แก่กว่าปีเดียวมักอวดเบ่ง ทำตัวเป็นพี่ใหญ่ใส่เด็กเข้าใหม่ ขณะที่รุ่นพี่ที่แก่กว่าสองปีจะใจดีกับเด็กเพิ่งเข้า

ไม่รู้ทำไมถึงเป็นแบบนี้เนอะ ขนาดตัวเราเอง แม้ตอนอยู่ปีหนึ่งเราอาจจะตั้งใจว่าจะไม่ทำตัวอย่างรุ่นพี่ แต่พอขึ้นปีสองก็กลับเบ่งใส่รุ่นน้องที่อ่อนกว่าเหมือนกัน และพอเข้าปีที่สามก็กลายเป็นคนใจดี ถูกทหารูณในปีแรก เอาคืนในปีที่สอง พอขึ้นปีที่สามจึงเริ่มสงบจิตสงบใจได้ สงสัยมนุษย์ทุกคนไม่ว่าในวงการไหนคงต้องผ่านวงจรการเติบโตแบบนี้เหมือนกันหมดหรือเปล่าก็ไม่รู้

ผู้ชายไม่เป็นแบบนี้? พุดบ้างน่า เธอคิดอย่างนี้เพราะตัวเองเป็นนักเขียนอิสระ ไม่ต้องเจอกฎเกณฑ์รุ่นวายของสังคมคนทำงานนะสิ ยุคสมัยที่เราเคยเห็นผู้ชายต่อยกันนิ้วเหนียวจนถึงหลุนๆ ไปตามตลิ่งริมน้ำ เสร็จแล้วก็หัวเราะ

ให้กันนะ มันหมดไปนานแล้ว สภาพผู้ชายในบริษัทแต่ละคนที่เห็นทำให้ฉัน
อดคิดไม่ได้ด้วยซ้ำว่า คำว่าอัจฉริยยาน่าจะเหมาะกับเพศชายมากกว่าเพศหญิง

จริงอยู่ว่า สมาชิกหลักที่ตั้งวงนิทานคนนั้นคนนี้ตามห้องซงชากาแพ
มักเป็นพนักงานหญิง แต่ต้องถืออย่างดิ้นะ ที่อย่างน้อยผู้หญิงก็กล้าซุบซิบนิทาน
ต่อหน้าคนอื่น พวกผู้ชายต่างหากที่ไม่กล้าหาญพอจะทำอย่างเดียวกันด้วยซ้ำ
ได้แต่เก็บเอาไปโพสต์ตามเน็ตไม่จบไม่สิ้นโดยไม่ยอมเปิดเผยตัวตน

มีข่าวลือว่า มีเว็บไซต์สำหรับตาบริษัทฉันลับหลังด้วยนะ ถึง“ฮิโนะเดะ
คอสเมติกส์” จะไม่ใช่บริษัทใหญ่ที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ แต่ก็
จุดขายที่ความเอาจริงเอาจังและบรรยากาศเป็นกันเองแบบครอบครัว หากเรื่องนี้
แพร่พรายออกไป ชื่อเสียงของบริษัทย่อมถูกทำลายจนย่อยยับแน่ๆ

ฉันพาออกนอกเรื่องไปเสียไกลเลย ขอกลับเข้าเรื่องนะ คุณโนะริโกะ
คนนี้เป็นพาร์ทเนอร์ที่ดีกับฉันมากตลอดช่วงเวลาหนึ่งปีที่ผ่านมา

ครั้งแรกที่ได้รับการแนะนำให้รู้จัก ความสวยของคุณโนะริโกะทำให้ฉัน
ตะลึงจนไม่กล้าเอ่ยคำทักทาย เหมือนที่คนมักพูดกันว่า เราไม่ควรเป็นฝ่าย
เอ่ยปากพูดกับผู้สูงศักดิ์ก่อนยังงั้นละ ตอนนั้นฉันรู้สึกราวกับตัวเองเป็นพวก
ขุนนาง ไม่ลี ประชาชนธรรมดา ไม่ใช่อีก รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นทาสที่ถูก
พาตัวมายังพระราชวังแวร์ซายส์ และกำลังรอให้พระนางมารี อองตัวแนตต์
มีรับสั่งด้วยอย่างไรอย่างนั้น ฉันอยากร้องไห้เหลือเกิน ในใจคิดว่า อุตสาหะ
ทำงานทำได้แล้วแท้ๆ แต่ทำไม่อนาคตช่างดูมืดมนเสียจริง

ฉันอิจฉามิจจัง เพื่อนร่วมรุ่นที่ถูกส่งมาอยู่แผนกเดียวกันสุดๆ พาร์ท-
เนอร์ของมิจจังเป็นรุ่นพี่หน้าตาเรียบๆ ทำทางใจดี ชื่อคุณชิโรโนะ มิกิ ใช้แล้ว
ละ รุ่นพี่คนนี้ก็ชื่อมิกิด้วย

ถึงจะอ่านว่า“มิกิ”เหมือนกัน แต่นามสกุลของคุณโนะริโกะเขียนด้วย
ตัวอักษรคันจิที่แปลว่าต้นไม้สามต้น^๑ ส่วนชื่อต้นของคุณชิโรโนะเขียนด้วย
ตัวอักษรคันจิที่แปลว่า เจ้าหญิงผู้งดงาม^๒ เนื่องจากความที่ความหมายของ
ตัวอักษรคันจิข้างตรงกันข้ามกับภาพลักษณ์ของทั้งคู่ สร้างความสับสนได้ง่าย

^๑มาจากคำว่า “三木” 三 แปลว่า สาม 木 แปลว่า ต้นไม้

^๒เขียนว่า “美姫” 美 แปลว่า งดงาม 姫 แปลว่า เจ้าหญิง

ทุกคนจึงเรียกคุณมิกิ โนะริโกะ ว่าคุณโนะริโกะ และเรียกคุณชิโระโนะ มิกิ ว่าคุณชิโระโนะ

แต่ผ่านไปไม่ถึงสัปดาห์ฉันก็เริ่มรู้สึก ว่าตัวเองโชคดีที่ได้คุณโนะริโกะ เป็นพาร์ทเนอร์

คุณโนะริโกะสอนงานฉันอย่างถูกต้องแม่นยำ หลังเลิกงานก็มักพาไป เลี้ยงข้าวที่ร้านแก ๆ เสมอ แถมยังให้ของขวัญฉันบ่อย ๆ

คุณโนะริโกะบอกว่าตัวเองอาศัยอยู่บ้านเดียวกับพ่อแม่ ไม่ค่อยมีเรื่องให้ ต้องใช้เงิน แต่โดยที่เป็นคนชอบซื้อของ การให้ของขวัญคนอื่นจึงเสมือนเป็น งานอดิเรกอย่างหนึ่ง แหม ฉันอยากมีโอกาสพูดแบบนี้บ้างจัง เพราะทุกวันนี้ แค่ภาระค่าเช่าบ้านกับค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันแต่ละเดือนก็ทำให้เงินเดือน แทบจะหมดอยู่แล้ว

ของที่คุณโนะริโกะให้เป็นพวกกระเป๋า ผ้าเช็ดหน้าอะไรแบบนี้แหละ ถึงจะไม่ใช่แบรนด์เนมดัง ๆ แต่ก็ล้วนเป็นของคุณภาพดี ใช้ง่าย เวลาไปกินข้าว ก็เหมือนกัน ร้านที่คุณโนะริโกะพาไปจะไม่ใช้ร้านหรูจนต้องเกร็ง แต่เป็นร้าน ที่บรรยากาศดี อาหารอร่อย คุณโนะริโกะบอกว่าตัวเองชอบดื่มเหล้า แต่ดื่ม ไม่ค่อยเก่ง เธอมักไปตามร้านอาหารต่าง ๆ เพื่อค้นหาเหล้าที่เหมาะกับตัวเองที่สุดในแต่ละร้าน และเคยให้ฉันลองดื่มเหล้าที่ตัวเองชอบด้วย

ฉันมีโอกาสดูวีดิโอวีซีดีต่างหน้าและวิธีเลือกเสื้อผ้าจากคุณโนะริโกะ ด้วยนะ ด้วยความที่ปกติฉันมักใส่แต่เสื้อผ้าไม่มียี่ห้อ วันหนึ่งเลยผลออวดดี พูดออกไปว่า จริง ๆ เราไม่เห็นจำเป็นต้องใส่ของแบรนด์เนมเลยนะคะ พอคุณ โนะริโกะได้ยินเข้าก็สอนฉันว่า ไม่ใช่ว่าต้องซื้อของแพงถึงจะดี แต่เราก็ควรมี เสื้อผ้าชุดเก่งสำหรับใส่ในโอกาสพิเศษด้วย ประเด็นอยู่ที่ต้องรู้จักเลือกใช้ให้เป็น มากกว่าจะ

ฉันมีเสื้อผ้าชุดเก่งเป็นกระโปรงชุดติดกันจากแบรนด์ดังของฝรั่งเศส ซึ่งซื้อมาจากร้านเสื้อผ้าที่คุณโนะริโกะแนะนำนั่นละ

ฉันเป็นแค่เด็กผู้หญิงที่เกิดในชนบท เรียนปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัย ของรัฐในต่างจังหวัด พอเรียนจบก็เข้าทำงานบริษัทในจังหวัดเดียวกันที่ยังตั้งอยู่ ในพื้นที่ที่ห่างไกลออกไปอีก จึงไม่เคยมีโอกาออกไปอยู่เมืองใหญ่ การได้อยู่กับ

คุณโนะริโกะทำให้ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังจะก้าวไปเป็นผู้หญิงเต็มตัวที่ดูดี มีสไตล์ขึ้นทุกที แม้ตัวจะอาศัยอยู่ในชนบทก็ตาม

เมื่อกี้เธอหัวเราะฉันใช้ใหม่ ฉันไม่ใช่เด็กผู้หญิงเซยๆอย่างตอนสมัยมัธยมปลายแล้วนะ

แต่เป็นฝ่ายรับความใจดีอย่างเดียวคงไม่ดีแน่ ตอนที่ได้รับโบนัสครั้งแรก ฉันเลยบอกคุณโนะริโกะว่า วันนี้ขอฉันเป็นฝ่ายเลี้ยงเถอะนะคะ เธอรู้ใหม่ว่าคุณโนะริโกะตอบว่ายังไง

ไม่ต้องตอบแทนฉันก็ได้จ๊ะ ตอนฉันเข้ามาใหม่ๆฉันมีพาร์ทเนอร์รุ่นพี่ที่ติดกับฉันมาก รุ่นพี่คนนั้นเป็นผู้หญิงที่วิเศษเหลือเกิน เธอแต่งงานและลาออกไปเมื่อปีที่แล้วนี่เอง ฉันยังคิดเล่นๆว่าตัวเองโชคดียิ่งๆที่ได้เข้าทำงานในบริษัทนี้ และได้พบกับผู้หญิงคนนี้ ฉันแค่พยายามเลียนแบบให้เหมือนกับรุ่นพี่เท่านั้นเองจ๊ะ เพราะฉะนั้นถ้าริสะจังอยากจะทำตอบแทนฉันละก็ ไว้รอให้ริสะจังมีพาร์ทเนอร์รุ่นน้องเมื่อไหร่ ค่อยทำดีกับรุ่นน้องคนนั้นเป็นการตอบแทนแล้วกันนะจ๊ะ

เห็นหรือยังว่าคุณโนะริโกะเป็นคนวิเศษแค่ไหน ตายแล้ว น้ำตาจะไหล

ฉันเป็นหนี้บุญคุณคุณโนะริโกะมากมายอย่างที่เล่ามานั่นละ ไม่แน่นอนว่าตั้งแต่ฉันเรียนจบและเริ่มทำงานมา คุณโนะริโกะอาจเป็นคนที่ทำให้ฉันได้ดีที่สุดในชีวิตก็ได้

เธอก็รู้ใช้ใหม่ว่า ถึงฉันจะถนัดเรื่องตัวเลข แต่ก็มักทำผิดพลาดบ่อยๆ เพราะความเลินเล่อ คุณโนะริโกะมองเห็นจุดนี้ของฉันทันที ฉันเชื่อว่าที่ตัวเองผ่านมาได้จนถึงทุกวันนี้โดยไม่ก่อความผิดพลาดใหญ่ๆ ก็เพราะมีคุณโนะริโกะนี่ละที่คอยตรวจสอบบิลและเอกสารต่างๆ ให้ ยุคสมัยนี้ขึ้นใครโดนไล่ออกจากบริษัทแรกที่เข้าทำงานหลังเรียนจบละก็ มีหวังคงหมดอนาคตแน่ๆ

นอกจากเรื่องงานแล้ว คุณโนะริโกะยังเคารพนิยมของฉันได้ตรงเป๊ะ ทั้งๆที่ไม่เคยถามจากปากฉันสักครั้ง เธอจำได้ไหมที่ฉันเคยเมลไปเล่าให้เธอฟังเมื่อสัปดาห์ที่แล้วว่า ช่วงหลังๆมานี้ฉันกำลังปลื้มเซริชะวะบราเธอร์ส และชวนเธอว่าถ้าสะดวกก็อยากให้ไปดูคอนเสิร์ตด้วยกันช่วงสุดสัปดาห์ที่โตเกียว ฉันไม่ได้คาดหวังว่าเธอจะไปจริงหรอกนะ แต่อย่างน้อยเธอก็น่าจะลองดูคลิปวิดีโอของเซริชะวะบราเธอร์สจากทางยูทูปดูบ้างแล้วใช้ใหม่ ยังไม่ได้ลองดู

อีกเธอ...ไม่ไหวเลยเธอเนี่ย

ไม่ใช่ศิลปินตลกสักหน่อย คู่พี่น้องนักไวโอลินชื่อเซริชชะวะ ยูยะ กับ เซริชชะวะ มะชะยะ ต่างหาก ในหมู่สาว ๆ อายุยี่สิบกว่า ๆ ถึงสามสิบกว่า ๆ นี้ถือว่า ดั่งเชียวนะ ออกอัลบั้มแล้วตั้งห้าชุด แถมยังมีแฟนคลับเป็นของตัวเองด้วย

เธอนี้ภาพพจน์กับไวโอลินไม่ออก? อืม อาจจริงอย่างที่เธอว่า เพราะชีวิตฉันในสมัยก่อนมันช่างห่างไกลกับงานอดิเรกด้านศิลปะวัฒนธรรมเหลือเกิน

ช่วงสี่ปีตอนที่กำลังงานยุ่งสุด ๆ คุณโนะริโกะให้ซีดีเพลงของวงนี้เป็นของขวัญคริสต์มาสสำหรับฉัน แต่ก่อนนั้นฉันไม่เคยสนใจเพลงคลาสสิกเลย ตอนที่รับมายังคิดว่า คราวนี้คุณโนะริโกะคนเก่งพลาดเสียแล้ว แต่พอลองฟังดูปรากฏว่าซีดีเพลงแผ่นนั้นทำเอาน้ำตาฉันไหลพรากโดยไม่มีเหตุผล

ขณะฟังท่วงทำนองดนตรีที่อ่อนโยน ฉันรู้สึกเหมือนมีอ้อมแขนอันอบอุ่นโอบล้อมตัวเองไว้อย่างบอกไม่ถูก เหมือนมีคนปลอบใจอยู่ว่า ไม่เป็นไรนะ ซาบซึ่งเหลือเกิน รู้สึกว่าอ้อมกอดอันอบอุ่นเช่นนี้แหละคือสิ่งที่ตัวเองต้องการมาตลอด

ยิ่งกว่านั้นพี่น้องสองคนนี้ยังหน้าตาดีทั้งคู่อีกด้วย ถ้าเอาตัวอักษรคันจิจากชื่อของทั้งคู่มารวมกันก็จะได้คำว่างามสง่า ซึ่งสองคนนี้ก็มักบุคลิกอย่างที่ว่าจริงๆนะ ยูยะคนที่อายุ ๒๖ มากกว่าฉันสามปี ส่วนมะชะยะคนนี้อายุ ๒๓ เท่าฉันพอดี ฉันชอบยูยะมากกว่า จริง ๆ ฉันชอบเสียงดนตรีของมะชะยะ เพราะมีความละเอียดอ่อนกว่า แต่ขอผ่านเพราะมะชะยะเกิดเดือนกุมภาพันธ์ ฉันไม่ชอบผู้ชายอายุน้อยกว่านะ ถึงจะเรียนรุ่นเดียวกันก็เถอะ ว่าไปแล้ว เหตุที่ฉันไม่คบเธอเป็นแฟนตอนสมัยมัธยมปลายทั้งที่เราสนิทกัน ก็น่าจะเป็นเพราะเธอเกิดหลังฉันสามเดือนนี่ละ

จะมารื้อฟื้นอะไรตอนนี้? โทษที โทษที

ฉันอยากลองไปคอนเสิร์ตของเซริชชะวะบราเธอร์สดูสักครั้ง แต่พี่น้องคู่นี้คงไม่มาเล่นคอนเสิร์ตในชนบทที่ไม่ใช่เมืองใหญ่อย่างที่นี่สินะ

วันนี้ฉันจะฟังซีดีเพลงของเซริชชะวะบราเธอร์สก่อนนอนเพื่อรำลึกถึงคุณโนะริโกะ

แต่อาจจะนอนไม่หลับก็ได้ ทำไมคนดี ๆ อย่างคุณโนะริโกะถึงต้องถูกฆ่า

ด้วยนะ ฟังมาถึงขนาดนี้แล้ว เธอก็น่าจะคิดเหมือนฉันใช่ไหม

ผู้ชาย? หมายถึงคนรักของคุณโนะริโกะใช่หรือเปล่า

จะว่าไปฉันไม่เคยได้ยินเรื่องทำนองนั้นเลย ถึงคุณโนะริโกะจะใจดีกับฉัน
ยังไง ฉันก็ไม่กล้าถามเรื่องส่วนตัวหรอก ว่ากันว่าต่อให้สนิทกันแค่ไหนก็ต้อง
รักษามารยาทไม่ใช่หรือ คุณโนะริโกะเองก็ไม่เคยเป็นฝ่ายเปิดปากเล่าเรื่องแฟน
ให้ฉันฟังเหมือนกัน และไม่เคยถามด้วยว่าฉันมีแฟนหรือเปล่า คุณโนะริโกะ
ไม่ใช่คนที่จะพูดเรื่องพื้นๆ ตาตๆ ทำนองนั้นนะ

ฉันว่าคุณโนะริโกะคงไม่สนใจอะไรอย่างอื่นนอกจากสิ่งที่เติมเต็มความรู้สึก
เช่นพวกของสวยๆงามๆ หรือของอร่อยๆ กระทบง แต่ถึงยังไงก็ไม่นำไป
อยู่ดีที่คนสวยขนาดนั้นจะไม่มีแฟน แต่ในขณะที่เดียวกันฉันก็ไม่เชื่อหรือกว่า
จะมีผู้ชายที่คู่ควรกับคุณโนะริโกะอยู่แถวๆ นี้ ฉันกล้าฟันธงเลยว่า ไม่มีผู้ชาย
ในบริษัทที่คู่ควรกับคุณโนะริโกะแน่นอน

สตอล์กเกอร์? ฉันไม่เคยเห็นคุณโนะริโกะกลัวอะไรเกี่ยวกับเรื่อง
พรรคนี้แหละ แต่ก็อย่างว่า เรื่องแบบนี้น่าจะเป็นไปได้อยู่แล้วสำหรับคนสวย
ขนาดคุณโนะริโกะ

คนร้ายคงเป็นคนจิตผิดปกติอย่างร้ายแรงแน่ๆ อยากให้จับได้เร็วๆ จัง
ฉันของเงงเลียตงซังเจ้าคนร้ายคนนี้ตลอดไป เพราะมันคือคนที่ฆ่าพรากเอา
คนสำคัญในชีวิตไปจากฉัน

ฉันอาจไม่มีโอกาสได้พบเจอคนอย่างคุณโนะริโกะอีกแล้วก็ได้ในชีวิตนี้
ฉันอยากใช้เวลากับเธอมากกว่านี้ อยากให้คุณโนะริโกะช่วยสอนเรื่องนั้นเรื่องนั้น
เพิ่ม เพราะเท่ากับว่าตอนนี้บทสนทนาสุดท้ายที่ฉันได้คุยกับคุณโนะริโกะคือ
คุณโนะริโกะสัญญากับฉันว่าอาทิตย์หน้าจะพาไปกินร้านที่มีเต้าหู้อร่อย

เต้าหู้กินแล้วไม่อิ่ม? ตายแล้ว ตายจริง เธอพูดเหมือนหัวหน้าชิโนะยะมะ
ไม่มีผิด

เธอก็รู้ใช่ไหมว่าเวลาไปร้านกินดื่ม สิ่งแรกที่ฉันจะสั่งเป็นประจำคือเต้าหู้
ทอดราดซอส เมื่อวันก่อนตอนไปร้านหนึ่งที่อยู่ใกล้ๆ บริษัท ฉันสั่งเต้าหู้ทอด
ราดซอสเหมือนเดิมอีก เพราะมีคนบอกว่าเมนูเต้าหู้ทอดราดซอสไม่ได้อยู่ใน
รายการอาหารชุดที่สั่งไว้ ฉันอุตสาห์เริ่มรู้สึกคุ้นเคยกับคนในบริษัทแล้วแท้ๆ ถึงได้

กล้าเอ่ยปากสั่งอาหารเป็นครั้งแรก แต่หัวหน้าชิโนะยะมะกลับพูดเป็นทำนองเสียดสีฉันว่า พวกผู้หญิงที่ชอบสั่งแต่อาหารที่ไม่อยู่ท้องอย่างเต้าหู้ ทำเอาฉันซ็อกไปนิดหน่อย เพราะหัวหน้าชิโนะยะมะคือคนที่ฉันเคยปลื้มว่าเป็นผู้ชายที่ดูดี

ปรากฏว่า พอได้ยินอย่างนั้นคุณโนะริโกะก็พูดกับฉันทันทีว่า ฉันก็ชอบเต้าหู้นะ แถมชวนต่อด้วยว่า ฉันรู้จักร้านเต้าหู้อร่อยร้านหนึ่ง ไว้อาทิตย์หน้าเราไปกินกัน คุณโนะริโกะบอกว่าร้านนี้มีเต้าหู้ทอดราดซอสที่ทำจากเต้าหู้งาด้วย พอใส่ปากบิ๊บ กลิ่นหอมของงาจะกระจายฟุ้งไปทั่ว เต้าหู้งาร้อนๆ ละลายบนลิ้น แค่อินตนาการก็น้ำลายสอแล้วใช่ไหม แต่คุณโนะริโกะยังไม่ได้ออกชื่อร้านหรอกนะ

อะไรนะ เธอจะช่วยหาให้เธอหรือ คิดถูกจริงๆที่โทร.มาหาเธอ ฉันนี่ก็อยู่แล้วว่ามีแต่เธอนี่แหละที่จะรับฟังเรื่องราวของฉัน จิตใจฉันสงบขึ้นแล้ว ชอบใจเธอจริงๆ

เธอจะไปกินกับฉันด้วย? หมายความว่าเธอจะมาที่นี่หรือ แสดงว่าเธอดังสนใจใคร่รู้เกี่ยวกับคดีนี้มากสินะ แต่ฉันขอขยับนะว่า ห้ามเธอเอาเรื่องที่เราพูดกันวันนี้ไปโพสต์ในแมนมาโล เขียนในบล็อก หรือเอาข้อมูลไปขายให้นิตยสารรายสัปดาห์เป็นอันขาด

คดีนี้ไม่ใช่คดีที่เราจะเข้าไปยุ่งได้ตามอำเภอใจแบบไร้ความรับผิดชอบเข้าใจไหม

ถ้ามันแค่นั้นนะ ผันดีจ๊ะ

— ฮัลโล ฉันเอง รายงานเพิ่มเติมเกี่ยวกับคดีฆาตกรรมสาวพนักงานบริษัทที่หุบเขาชิกุระ

ปรากฏว่า ดูเหมือนคุณโนะริโกะจะถูกฆ่าหลังจากแยกกับฉันไม่กี่ชั่วโมงเอง ฉันตกใจจนไม่รู้จะพูดยังไงดี ตอนนี้มีมือก็ยังสั้นไม่หยุด แทบจะทำมือถือตกอยู่แล้ว

แต่ไม่ต้องห่วง ฉันจะไล่เรียงให้ฟังตามลำดับไปนะ

อันดับแรก เธอรู้จักข่าวแล้วใช่ไหมว่า เวลาที่มีการพบศพไม่ทราบชื่อในป่าละเมาะแถวหุบเขาชิกุระ คือเมื่อเช้าตรู่ของวันจันทร์ที่ ๗ มีนาคม ต้น

สัปดาห์ที่ผ่านมา ได้ยินว่าผู้พบศพคือสองตายายสามีภรรยาที่ไปเก็บผักในป่า จากนั้นจึงมีรายงานข่าวแรกเกี่ยวกับคดีนี้ในช่วงข่าวเที่ยงวันของวันเดียวกัน และกลายเป็นเรื่องราวยุติในตอนเย็น ต่อมาข่าวเช้าของวันพุธที่ ๙ เปิดเผยว่าศพที่พบคือคุณโนะริโกะ แต่จริงๆ แล้วตำรวจรู้ว่าผู้ตายเป็นใครตั้งแต่เข้าวันอังคาร และคืนวันเดียวกันนั้น ฉันได้โทรศัพท์ไปหาเธอ

เห็นว่าเหตุที่รู้ตัวผู้ตายได้ในเวลาไม่นานเป็นเพราะครอบครัวผู้ตายไปแจ้งความขอให้ตำรวจช่วยหาตัวคนหายนะ

ตำรวจมาที่บริษัทเพื่อสอบถามคำฉันและคนในบริษัทที่สนิทกับคุณโนะริโกะ ในช่วงบ่ายวันอังคาร ตอนโทรศัพท์คุยกันครั้งก่อนฉันไม่ได้บอก แต่จริงๆ แล้ว ณ ตอนนั้นฉันยังคิดว่าคุณโนะริโกะไปที่หุบเขาชิกุระและถูกฆ่าที่นั่นในช่วงสุดสัปดาห์อยู่เลย

หุบเขาชิกุระอยู่ในระยะขับรถจากบริษัทประมาณ ๓๐ นาที ถ้าเดินก็น่าจะใช้เวลาสัก ๔ ชั่วโมง ทุกๆ ปี แผนกสวัสดิการของบริษัทจะจัดกิจกรรมที่เรียกว่า “ชิกุระวอล์ค” ในฤดูใบไม้ร่วง ฉันเองก็เคยไปร่วมด้วย กิจกรรมไม่มีอะไรมาก แค่เดินจากบริษัทไปหุบเขาชิกุระ กินอาหารกลางวันเสร็จก็กลับหุบเขาชิกุระมีใบไม้เปลี่ยนสีที่สวยงามก็จริง แต่ก็ไม่มีอะไรอย่างอื่นให้เพลิดเพลินได้

คุณโนะริโกะเคยพูดไว้ว่า รู้สึกเหมือนหุบเขาชิกุระมีบางสิ่งบางอย่างที่ช่วยชำระจิตวิญญาณให้บริสุทธิ์ ดูเหมือนคุณโนะริโกะจะมีความสนใจในเรื่องเกี่ยวกับจิตวิญญาณอะไรเทือกนั้นด้วย

เพราะอย่างนี้ไงล่ะ ตอนแรกฉันถึงนึกว่าคุณโนะริโกะตั้งใจไปที่หุบเขาชิกุระด้วยตัวเองและถูกลอบทำร้ายที่นั่น

แต่วันนี้พอตำรวจมาหาฉันที่บริษัทเพื่อขอให้เล่าเหตุการณ์เมื่อคืนวันศุกร์ที่แล้วอย่างละเอียดอีกครั้ง ฉันถึงได้รู้ว่าตำรวจคาดว่าคุณโนะริโกะน่าจะเสียชีวิตในคืนนั้นนั่นเอง

ตำรวจบอกว่าเป็นคืนเกิดเหตุ จนตึกแล้วคุณโนะริโกะก็ยังไม่กลับบ้าน พอถึงคืนวันอาทิตย์ ครอบครัวจึงเข้าแจ้งความเพื่อขอให้ตำรวจออกตามหาตัวติดตูลี ลูกสาวซึ่งอายุ ๒๕ แล้วหายไปค้างคืนข้างนอกในคืนวันศุกร์โดยไม่ได้ออก

ยังไม่ทันพ้นช่วงสุดสัปดาห์ พ่อแม่ก็แจ้งความขอให้ตำรวจออกตามหาตัวซะแล้ว แสดงว่าปกติคุณโนะริโกะคงประพฤติตัวเรียบร้อยมากทีเดียวนะ

ถ้าเป็นหันโดนไครซท์ที่โหดงี้ เผลอๆอาจไม่มีคนรู้สีกก็ได้ เพราะนอกจากจะไม่ได้อาศัยอยู่กับพ่อแม่แล้ว ยังแทบไม่เคยติดต่อกันเลย เราบอกกันและกันว่าทำไมไม่มีข่าวคราวคือหลักฐานว่าต่างฝ่ายต่างสุขสบายดี อืม แต่จะว่าไปแล้วตั้งแต่เข้าทำงานมา ฉันไม่เคยไปสายและไม่เคยขาดงานเลยสักครั้ง เพราะฉะนั้นถ้าถึงวันจันทร์แล้วฉันยังไม่ไปทำงาน อาจมีคนรู้สีกผิดสังเกตก็ได้

ขนาดฉันเองพอเห็นว่าถึงวันจันทร์แล้วคุณโนะริโกะยังไม่มาทำงานโดยไม่ได้บอกเหตุผล ฉันยังอดเป็นห่วงไม่ได้ แต่ไม่คิดเลยว่าจะเป็นเพราะถูกฆ่าตาย

กลับมาเรื่องเมื่อคืนวันศุกร์นะ คืนนั้นที่แผนกเราिंगานเลี้ยงสังสรรค์ วัตถุประสงค์หลักคือเพื่อเลี้ยงส่งรุ่นพี่ผู้หญิงที่แก่กว่าฉัน ๔ ปีชื่อคุณมะยะมะ ซึ่งกำลังจะลาออกจากงานไปดูแลลูก ดูเหมือนจริงๆแล้วตอนแรกคุณมะยะมะแค่อยากลาหยุดไปเลี้ยงลูกเฉยๆ แต่ถูกเบื่องบนกดดันให้ออก

เพราะเหตุนี้หรือเปล่าไม่รู้ผู้จัดการแผนกถึงได้รู้สีกผิด ก้าขับให้ทุกคนไปร่วมงานเลี้ยงให้ได้ วันนั้นทั้งแผนกของฉันจึงไม่มีใครทำงานล่วงเวลาเลยสักคน เราออกจากบริษัทกันตั้งแต่หกโมงเย็นนิตๆ งานเลี้ยงเริ่มขึ้นในเวลาหกโมงครึ่ง เป๊ะที่ร้าน “ซุยชะโคะยะ” ที่อยู่ใกล้กับบริษัท

จำที่ฉันเล่าเรื่องสั่งเต้าหู้ทอดราดซอสให้ฟังได้ไหม เป็นเหตุการณ์ในคืนเดียวกันนั้นละ

งานเลี้ยงรอบแรกกินเวลาประมาณสองชั่วโมง หลังจากนั้นเราไปต่อกันที่ร้านคาราโอเกะ “อุตะอุตะ” ซึ่งอยู่ตรงกันข้ามกับร้าน “ซุยชะโคะยะ” งานนี้ก็เหมือนกัน ความที่คุณมะยะมะเอ่ยปากชวนว่า เอาละ ขอให้ทุกคนมาสนุกกัน ให้เต็มที่นะกะ บรรดาพนักงานที่อายุน้อยกว่า โดยเฉพาะพวกผู้หญิงจึงต้องไปร่วมด้วยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่คุณโนะริโกะขอตัวกลับก่อนหลังจากกินที่ร้านแรกเสร็จ โดยบอกคุณมะยะมะว่ารู้สีกเหมือนมีไข้

ตอนแรกฉันกะว่าจะกลับด้วย โดยใช้ข้ออ้างว่าเพื่อไปส่งคุณโนะริโกะที่เป็นพาร์ทเนอร์ แต่โดนมิจจิงตื้อให้ไปต่อ ในที่สุดฉันจึงไปร่วมงานเลี้ยงต่อจนถึงร้านที่สามที่บาร์ “ยูมะชิบะอิ” หลังบริษัท ฉันโดนผู้จัดการแผนกคะยั้นคะยอ

ให้ตีหมั่นจนมีอาการเมาค้าง รู้สึกไม่ค่อยสบายตลอดช่วงเสาร์อาทิตย์ แต่ถึงตอนนี้ฉันกลับรู้สึกขอบคุณมิจจังนะ

ไม่ใช่อะไร เพราะการอยู่ร่วมงานเลี้ยงต่อทำให้ฉันกับมิจจังมีพยานอ้างอิงที่อยู่สำหรับคืนวันศุกร์ไงล่ะ

ตายแล้ว พยานอ้างอิงที่อยู่อะไรก็ไม่รู้เนอะ เป็นไปไม่ได้หรอกที่ฉันกับมิจจังจะฆ่าคุณโนะริโกะ

แต่ละคนในบริษัทที่ไปกินต่อร้านที่สองร้านที่สามก็ดูจะแอบโล่งใจกันอยู่นะ ส่วนพวกที่กลับก่อนหลังจากกินร้านแรกเสร็จต่างพากันร้อนตัว ยังไม่ทันมีใครถามก็เล่าเองว่าหลังจากนั้นตัวเองกลับบ้านไปดูโทรทัศน์รายการนั้นรายการนี้ บรรยายเนื้อหาย่างละเอียดเชียว บางคนก็บอกว่าตัวเองไปแวะร้านกาแฟหน้าสถานีรถไฟเพื่อตีหมั่นกาแฟให้สร้างเมา สิ่งเครื่องตีหมั่นอะไรราคาเท่าไร แต่ละคนพยายามอธิบายเหตุการณ์ในคืนนั้นกันอย่างเต็มที่

บางคนก็เล่ารายชื่อคนที่กลับก่อนหลังจากกินร้านแรกเสร็จ และถกกันว่าใครน่าสงสัยที่สุด ตอนแรกๆที่ได้ข่าวว่าคุณโนะริโกะถูกฆ่าตาย ทุกคนยังเศร้าโศก หน้าตาเคร่งเครียดกันอยู่แต่ๆ ผ่านไปแค่สองสามวัน กลับมีคนเริ่มสนุกสนานกับสถานการณ์นี้เสียแล้ว

ช่างน่ารังเกียจจริงๆ ให้ตายเถอะ

แต่ฉันว่าคนร้ายไม่น่าจะใช้คนในบริษัทนะ เพราะทั้งบริษัทก็มีฉันนี่ละที่ใช้เวลายุ่งกับคุณโนะริโกะมากที่สุด เพราะฉะนั้นหากเกิดเรื่องใหญ่ขนาดนี้โดยมีคนในบริษัทเป็นคนร้ายจริง ก็ไม่น่าเป็นไปได้ที่ฉันจะนึกไม่ออกเลยว่าฆาตกรจะเป็นใคร

แต่ก็อีกนั่นละ เหตุการณ์ครั้งนี้ดูจะไม่ใช่ว่าการกระทำของฆาตกรที่บังเอิญเดินผ่านมาแถวที่เกิดเหตุเสียด้วย

ผู้เชี่ยวชาญคนหนึ่งวิเคราะห์ไว้ในเรื่องการฆาตกรรมว่า การที่ฆาตกรแทงคุณโนะริโกะลึบกว่าแผลก่อนรูดน้ำมันก๊าดแล้วจุดไฟเผา น่าจะมองได้ว่าเป็นการกระทำที่วางแผนไว้ล่วงหน้าแล้ว

ถ้าอย่างนั้นคนร้ายไปดักซ้อมคุณโนะริโกะที่ไหนกันหนอ ตำรวจบอกว่าคุณโนะริโกะถูกฆาตกรจุดไฟที่มีการพบศพ ไม่ได้ถูกฆ่าจากที่อื่นแล้วย้ายศพไปที่

หุบเขาซิกูระ ย่อมหมายความว่าตอนเดินทางถึงหุบเขาซิกูระ คุณโนะริโกะยังมีชีวิตอยู่ใช่ไหม คงยากที่จะคิดว่าคุณโนะริโกะเดินไปเอง ก็แสดงว่าคุณโนะริโกะน่าจะนั่งรถยนต์ไป

คุณโนะริโกะขึ้นรถไปกับคนร้ายเองหรือเปล่านะ หรือว่าถูกบังคับให้ขึ้นการเดินทางจากบริษัทไปบ้านคุณโนะริโกะ ต้องเดินจากบริษัทไปสถานี S ๑๕ นาที ขึ้นรถไฟประมาณ ๑๐ นาทีจากสถานี S ไปสถานี G ซึ่งอยู่ใกล้บ้านคุณโนะริโกะที่สุด จากนั้นจึงเดินต่อจากสถานี G ไปบ้านอีก ๓ นาที

หากคุณโนะริโกะถูกลักหรือบังคับให้ขึ้นรถจริง ฉันทว่าช่วงระหว่างที่เดินจากบริษัทไปสถานี S น่าจะมีความเป็นไปได้มากที่สุด เพราะเป็นช่วงที่เตอะตาคนน้อยที่สุด แต่เมื่อคืนวันศุกร์พวกเราทีมงานสังสรรค์ที่ร้าน “ซุซุชิโคยะยะ” ซึ่งร้านนี้อยู่ในระยะเดินจากบริษัทไปประมาณ ๕ นาทีทางทิศตรงกันข้ามกับสถานีรถไฟ ถ้าคนร้ายซุ่มรออยู่ในช่วงนั้นจริง จะรอตรงไหนกันนะ

อีกประเด็นคือ ปกติคุณโนะริโกะจะออกจากบริษัทประมาณทุ่มหนึ่ง แต่วันนั้นเธอออกจากบริษัทตอนหกโมงนิดๆ และออกจากร้าน “ซุซุชิโคยะยะ” เมื่อหลังสองทุ่มครึ่ง หากคนร้ายซุ่มรออยู่จริง ก็ไม่มีทางจะเวลาได้เลยถูกไหม ฆาตกรรมครั้งนี้มีการวางแผนล่วงหน้ามาแล้วจริงหรือเปล่าหนอ เอ หรือฆาตกรรู้ล่วงหน้าอยู่แล้วว่าคืนนั้นมึงงานเลี้ยง

ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้นคนที่น่าสงสัยก็ย่อมเป็นคนในบริษัท หรือไม่ก็คนในแผนกเดียวกัน ตายละ ไม่ไหว ไม่ไหว ฉันทคงกลายเป็นคนหวาดระแวง ไม่กล้าเชื่อใครหน้าไหนอีกแน่ๆ

ความเป็นไปได้ที่คนร้ายจะนัดเวลาให้คุณโนะริโกะออกไปเจอที่ไหนสักแห่ง? จริงสินะ เป็นไปได้

เธอต้องการจะบอกว่าตอนที่คุณโนะริโกะขอตัวกลับก่อนหลังจากกินเสร็จที่ร้านแรกโดยอ้างว่ารู้สึกมีไข้ขึ้น จริงๆ แล้วเป็นเพราะมีใครบางคนเรียกให้ออกไปหาต่างหากใช่ไหม ถ้าเป็นอย่างนั้นก็หมายความว่า คุณโนะริโกะยอมขึ้นรถไปเองตามที่คนร้ายนัดให้ออกไปพบ

อย่างนี้ทฤษฎีเรื่องสตอล์กเกอร์ก็ใช้ไม่ได้แล้วสิ

เพราะหากฆาตกรเคยมีพฤติกรรมสตอล์กเกอร์ตามติดคุณโนะริโกะจริง

คุณโนะริโกะก็ต้องไม่เคยรู้ตัวมาก่อน หรือหากไม่ใช่สตอลก์เกอร์ ฆาตกรก็ต้องเป็นคนที่เกลียดชังคุณโนะริโกะอย่างหนักถึงกับต้องการฆ่าแกงกัน แต่ที่คุณโนะริโกะกลับไม่รู้ตัวแม้แต่หน่อย ในทางตรงกันข้าม คุณโนะริโกะยังไว้ใจถึงขนาดยอมออกไปพบกับใครคนนั้นกลางดึกตามคำขอเสียด้วย

ยังมีประวัติการโทร.หลงเหลืออยู่ในโทรศัพท์มือถือหรือเปล่านั้น พูดถึงเรื่องนี้ไม่รู้ว่าคุณโนะริโกะไปอยู่เสียที่ไหนแล้ว ไม่มีใครรู้เลย เอ วันนั้นคุณโนะริโกะใช้กระเป๋าทิ้งไปไหนกันนะ

จริงสิ! ฉันนึกเรื่องที่สำคัญมากออกเรื่องหนึ่งละ

เมื่อวันศุกร์คุณโนะริโกะถือกระเป๋าสตางค์แบรนต์เนมมะ แถมยังใส่เสื้อผ้าชุดเก่งด้วย ไม่ผิดแน่ๆ ฉันจำได้ว่า ตอนคุณโนะริโกะพาไปร้านเสื้อผ้าที่คุณโนะริโกะแนะนำ ฉันถูกใจชุดเสื้อกระโปรงเข้ากันชุดหนึ่ง แต่ระหว่างที่จ้องๆ มองๆ อยู่ คุณโนะริโกะหยิบชุดนั้นขึ้นมาเสียดอก ซมว่าสวยนะเออ แล้วก็ซื้อชุดนั้นทันที ฉันเลยต้องตัดใจ

อืม แต่จริงๆ ชุดนั้นดูจะเล็กไปหน่อยสำหรับฉันอยู่แล้ว

เมื่อคืนวันศุกร์คุณโนะริโกะใส่ชุดที่วานั้นละ ฉันยังนึกเสียใจนิดหน่อยเลย ว่า ตัวเองน่าจะใส่ชุดกระโปรงที่ซื้อจากร้านเดียวกันมาด้วย แต่พอมาคิดอีกทีถึงวันนั้นจะเป็นงานสังสรรค์เลี้ยงส่ง แต่เราไม่ใช่ตัวเอกของงานเสียหน่อย แถมเป็นแค่งานกินดื่มในร้านเหล้าถูกๆ ธรรมดาที่มีจุดขายเป็นของบั้งย่างบนเตาถ่าน ซึ่งทำให้มีกลิ่นติดตัวอีก ไม่มีข้อดีที่จะใส่ชุดเก่งเลย

เป็นไปได้ไหมว่า จริงๆ แล้วคุณโนะริโกะไม่ได้ถูกเรียกตัวออกไป แต่คุณโนะริโกะนัดเจอกับใครสักคนไว้ล่วงหน้าอยู่แล้ว ใครสักคนที่ทำให้คุณโนะริโกะต้องใส่ชุดเก่งออกไปพบ คืนนั้นเป็นคืนวันศุกร์สุดสัปดาห์ที่อยู่แล้วนี่นา งานเลี้ยงส่งอาจเป็นกำหนดการที่แทรกเข้ามาที่หลังก็ได้ เอ หรือว่าคุณโนะริโกะจะนัดกับแฟนจริงๆ

แสดงว่า ฆาตกรที่ฆ่าคุณโนะริโกะคือคนที่คุณโนะริโกะตั้งใจใส่ชุดเก่งออกไปพบหรือนี่

ช่างน่าสงสารเหลือเกิน

นี่ เธอว่าฉันควรเล่าเรื่องเสื้อผ้าที่คุณโนะริโกะใส่ให้ตำรวจฟังดีไหม

ให้ถามตำรวจเป็นการแลกเปลี่ยนว่าตอนนี้โทรศัพท์มือถือถือกับของส่วนตัวของคุณโนะริโกะอยู่ที่ไหน? เรื่องอะไรฉันต้องเล่นบทนักสืบด้วยล่ะ แต่จริงๆ ก็อยากรู้เหมือนกันนะ ว่าการสืบสวนคืบหน้าไปถึงไหนแล้ว เพราะเท่าที่ติดตามรายงานข่าวต่อเนื่องมาตลอด ก็ดูจะไม่ได้มีความคืบหน้าอะไรมากมาย

ฉันตกลงใจแล้วว่าละเรื่องเสื้อผ้าของคุณโนะริโกะให้ตำรวจฟัง

คงไม่ต้องย៉านะว่า ห้ามเธอเอาเรื่องที่ผมแล้ววันนี้ไปเผยแพร่เด็ดขาด ฉันจะตามดูทุกแหล่งทั้งในแมนมาโลและบล็อกทั้งหลาย

ว่าแต่เมื่อไหร่เธอจะมาที่นี่ล่ะ มาพักบ้านฉันก็ได้ กำหนดวันได้เมื่อไหร่ ก็ติดต่อมานะ

งั้นแค่นี้ละ ฝันดีจ๊ะ

ฮัลโหล ฉันเอง ฉันได้ข่าวชิ้นสำคัญมากมาย

เมื่อคืนมิจจังมาค้างบ้านฉัน ถามว่าขอมาตีที่บ้านริสะโกะได้ไหม ตอนนั้น มิจจังอาศัยอยู่กับพ่อแม่ ซึ่งดูท่าทางจะเป็นครอบครัวหัวโบราณ เพราะมิจจังเคยเล่าว่า พ่อแม่จะไม่ค่อยชอบใจถ้าเห็นลูกสาวตี้มเหล้า แต่คราวนี้ฉันดูออกทันทีว่า มิจจังไม่ได้อยากตี้มเหล้านักหรอก แต่อยากคุยเรื่องคดีที่เกิดขึ้นมากกว่า

มิจจังไม่ได้สนิทกับคุณโนะริโกะเท่าฉัน และไม่ได้ถูกตำรวจสอบปากคำ ตอนแรกฉันเลยเดาว่ามิจจังคงอยากรู้ว่าตำรวจถามอะไรฉันบ้าง และอยากรู้ว่าฉันมีข้อมูลเกี่ยวกับคดีบ้างไหม มิจจังเป็นพวกชอบข่าวลือเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ดูเหมือนจะกลายเป็นสมาชิกคนสำคัญของสมาคมนิรโทษพาระจำห้องซงชากาแฟไปแล้วด้วยซ้ำ ทั้งที่เพิ่งเข้ามาเป็นพนักงานได้ไม่นาน

มิจจังเป็นคนมีพื้นเพอยู่ที่นี้ จึงสามารถหาข่าวเกี่ยวกับเรื่องในครอบครัวของบรรดาเจ้านายได้ไม่ยาก แถมชอบมาเล่าให้ฉันฟังด้วยว่าคนไหนแอบไปเจอ กับใครยังไง แต่คราวนี้ฉันกลับรู้สึกว่าจะตัวเองเหนือกว่า หลงคิดไปว่า สงสัยมิจจังคงกำลังเจ็บใจที่ครั้งนี้ดูเหมือนฉันน่าจะรู้ข้อมูลเกี่ยวกับคดีมากกว่า

แต่ที่ไหนได้ พอก้าวเข้าบ้านฉันปั๊บ มิจจังก็เริ่มสาธยายทฤษฎีของตัวเองทันที โดยไม่ถามอะไรฉันสักคำ แถมยังระบุตัวฆาตกรเสียด้วย

- มิจจังบอกว่าคุณชิโรโนะ มิกิ คือฆาตกรฆ่าคุณโนะริโกะ

เหตุผลประการแรกคือเพราะเมื่อคืนวันศุกร์ คุณชิโรโนะเป็นหนึ่งในคนที่กลับก่อนหลังจากกินเลี้ยงที่ร้านแรกเสร็จ ตอนแรกมิจจังคิดว่าคุณชิโรโนะน่าจะอยู่กับคุณมะยะมะจนงานเลิก เพราะคุณมะยะมะ นางเอกของงานเคยเป็นพาร์ทเนอร์กับคุณชิโรโนะมาก่อน แต่พองานเลี้ยงที่ร้านแรกจบลง คุณชิโรโนะกลับซิงกลับไปก่อนโดยไม่ได้เอ่ยลาคุณมะยะมะเป็นเรื่องเป็นราวด้วยซ้ำ มิจจังจึงสงสัยตั้งแต่ตอนนั้นแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น

อีกอย่าง ตั้งแต่เข้าสัปดาห์นี้คุณชิโรโนะยังไม่ได้มาทำงานที่บริษัทเลย ได้ยินว่า คุณชิโรโนะโทรเข้ามาที่บริษัทเมื่อเช้าวันจันทร์เพื่อขอลาหยุดทั้งสัปดาห์ เพราะคุณแม่ที่อยู่ต่างจังหวัดไม่ค่อยสบาย ผู้จัดการที่เป็นคนรับโทรศัพท์ดูจะลำบากใจ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ นอกจากจำใจอมอนุญาตตามนั้น เพราะพอคุณชิโรโนะพูดว่าแม่ป่วยหนักจบก็วางสายทันที

ฉันรู้ได้จากกระดานการเข้างานที่บริษัทอยู่แล้วว่า คุณชิโรโนะลาหยุดยาว แต่ไม่ได้คาดคิดเลยว่าจะเป็นการลาหยุดกะทันหันแบบนี้

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ เหตุผลแค่นี้คงไม่พอยุติที่จะตัดสินว่าคุณชิโรโนะเป็นฆาตกร ที่คุณชิโรโนะรีบร้อนกลับบ้านเมื่อคืนวันศุกร์อาจเป็นเพราะได้รับแจ้งว่าคุณแม่ที่อยู่ต่างจังหวัดป่วยหนักจริงๆ ก็ได้ ใครจะไปรู้ว่า ณ ขณะนี้คุณชิโรโนะซึ่งดูแลแม่อยู่ อาจกำลังตกใจ เพราะเพิ่งรู้เรื่องคุณโนะริโกะจากข่าวก็ได้

แต่มิจจังยังคงสาธยายทฤษฎีว่าคุณชิโรโนะเป็นฆาตกรต่อไปโดยไม่ยอมแพ้

คุณชิโรโนะอาศัยอยู่ที่อพาร์ทเมนต์ซึ่งไม่ไกลจากหุบเขาชิคุระ โดยขับรถมาทำงาน ซึ่งเรื่องนี้ฉันรู้อยู่แล้วนะ เพราะเคยอาศัยรถคุณชิโรโนะไปซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้าสมัยเข้าทำงานที่บริษัทนี้ใหม่ๆ ตอนนั้นฉันยังถามเลยว่า ค่าที่จอดรถไม่แพงหรือคะ

คุณชิโรโนะตอบว่า อพาร์ทเมนต์ของฉันอยู่ไกลจากสถานี ค่าเช่าจึงถูก แม้บวกค่าที่จอดรถแล้วก็น่าจะถูกกว่าอพาร์ทเมนต์ของคุณคะโนะที่อยู่ในระยะเดินจากบริษัทได้ แต่ฉันก็ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าบ้านคุณชิโรโนะจะอยู่แถวๆ

หุบเขาซิกูระ

หากเป็นรถคุณชิโระโนะ คุณโนะริโกะก็ยอมกล้าขึ้นโดยไม่ระแวงอยู่แล้ว และคงไม่ติดใจสงสัยด้วยแม้รถจะมุ่งหน้าไปทางหุบเขาซิกูระ กว่าจะเริ่มรู้สึกตัวว่ามีอะไรแปลก ๆ ก็คงเป็นหลังจากที่รถวิ่งเข้าสู่ที่ที่ลับตาคน เรียกหาความช่วยเหลือจากที่ไหนไม่ได้แล้ว คุณโนะริโกะคงถูกบังคับให้ลงจากรถ พาตัวเข้าไปในป่าละเมาะกลางหุบเขาซิกูระและถูกฆ่าตาย

นี่คือข้อสันนิษฐานของมิจจัง

ถึงในทางกายภาพจะเป็นไปได้ แต่ประเด็นสำคัญน่าจะอยู่ที่มูลเหตุจูงใจไม่ใช่เธอ

คุณชิโระโนะเข้าทำงานที่บริษัทรุ่นเดียวกับคุณโนะริโกะ ทั้งสองคนดูสนิทสนมกันมากในสายตาคัน ที่ฉันเล่าเมื่อก่อนว่าเคยอาศัยรถคุณชิโระโนะไปซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้านะ จริง ๆ ตอนนั้นคนที่เป็นคนขอให้คุณชิโระโนะช่วยขับรถพาฉันไปซื้อก็คือคุณโนะริโกะนี่ละ คุณชิโระโนะยอมพาฉันไปซื้อของโดยไม่แสดงอาการไม่พอใจสักนิด พวกเราสี่คนคือคุณโนะริโกะกับฉัน แล้วก็คุณชิโระโนะกับมิจจังยังเคยไปกินข้าวกลางวันด้วยกันเลย

แต่มิจจังกลับพูดต่อด้วยความมั่นใจว่า คุณชิโระโนะมีมูลเหตุจูงใจให้ฆ่าเหตุเกิดเพราะความรักแปรเปลี่ยนกลายเป็นความแค้น มิจจังบอกว่าเมื่อฤดูใบไม้ผลิปีที่แล้ว ตอนที่พวกฉันเข้าทำงานที่บริษัทใหม่ๆ คุณชิโระโนะเคยคบหาอยู่กับหัวหน้าชิโนะยะมะ ไซแล้ว คนที่เเยะแยะฉันเรื่องเต้าหู้ทอดราดซอสนั่นละ เขาอายุประมาณยี่สิบแปดยี่สิบเก้า ถือว่าหน้าตาดีนะเมื่อเทียบกับคนอื่นในบริษัท มีพนักงานสาว ๆ ในบริษัทชอบเเยะ ฉันไม่อยากจะเชื่อเลยว่าคนคนนี้จะเคยคบกับคุณชิโระโนะ

คุณชิโระโนะไม่ได้ชั่วร้ายซะเหวอะ แต่ก็ไม่ถึงกับสวยหรือน่ารัก เป็นคนธรรมดา ๆ ไม่มีอะไรโดดเด่นเอาเลยจริงๆ ถึงเรื่องนี้จะมาจากปากมิจจังซึ่งเป็นเจ้าแม่ข้อมูล ฉันก็ยังอดสงสัยไม่ได้ จึงถามออกไปว่าชาวนี้น่าจะเป็นข่าวลวงมากกว่ามั้ มิจจังตอบกลับมาว่าเรื่องนี้ฉันได้ยินจากปากคุณชิโระโนะเอง ครั้งแรกที่คุณชิโระโนะบอก มิจจังทำหน้าที่เหมือนไม่อยากจะเชื่อ แล้วคุณชิโระโนะพูดว่ายังไงรู้ไหม

“ผู้ชายนะ แคะทำอาหารให้กินสักสามครั้งก็ไปไหนไม่รอดแล้ว”

แหม ก็คุณชิโรโระโนะนะ นอกจากจะทำอาหารกลางวันใส่กล่องมากินเองแทบทุกวันแล้ว ข้าวกล่องของคุณชิโรโระโนะยังดูพิถีพิถัน ไม่ใช่อาหารแซ่แข็งหรืออาหารสำเร็จรูปเลย ประมาณว่าแคะกินข้าวกล่องนั้นกล่องเดียวก็น่าจะกินอาหารได้ครบ ๓๐ ชนิดตามหลักโภชนาการแล้ว ฉะนั้นเคยทิ้งเลยว่า คุณชิโรโระโนะมีความพยายามสูงจริง ๆ ทั้งที่ทำกินเองคนเดียว แต่ก็เป็นไปได้ว่าจริง ๆ แล้วตลอดช่วงที่ผ่านมาคุณชิโรโระโนะอาจทำเพื่อสำหรับสองคน โดยแบ่งกล่องหนึ่งให้หัวหน้าชิโรยะมะก็ได้

แต่ทำทางคุณชิโรโระโนะกับหัวหน้าชิโรยะมะจะเลิกกันเมื่อประมาณช่วงฤดูร้อน มิฉะนั้นก็ดูจะไม่กล้าถามจากปากเจ้าตัวว่าเกิดอะไรขึ้น มีแต่คุณชิโรโระโนะที่เคยพูดว่า ถ้าต้องแข่งกับโนะริโกะก็คงต้องทำใจ

ฉันไม่รู้หรอกว่าฝีมือการทำอาหารของคุณโนะริโกะเป็นยังไง เพราะคุณโนะริโกะชอบออกไปกินกลางวันข้างนอก แต่คนที่มีความรู้เรื่องอาหารดีขนาดนั้น ย่อมน่าจะทำอาหารเองด้วยไม่ใช่เธอ ซึ่งถ้าจริง คุณชิโรโระโนะก็ไม่มีหนทางเอาชนะได้เลย

ฉันแปลกใจมากที่ได้ยินว่าหัวหน้าชิโรยะมะเคยคบกับคุณโนะริโกะไม่แน่นะ หัวหน้าชิโรยะมะอาจแอบชอบคุณโนะริโกะฝ่ายเดียว และเป็นฝ่ายขอเลิกกับคุณชิโรโระโนะก็ได้ เพราะถึงหัวหน้าชิโรยะมะจะมีพนักงานหญิงชอบเยอะขนาดไหน ดูยังไงก็ไม่คู่ควรกับคุณโนะริโกะอยู่ดี

ในขณะที่เดียวกัน ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยนะที่คนอย่างคุณชิโรโระโนะจะมีโอกาสคบหากับคนระดับหัวหน้าชิโรยะมะ หลังเลิกกันแล้วคุณชิโรโระโนะคงไม่น่าจะลืมได้ง่าย ๆ แม้ต่อหน้าคุณชิโรโระโนะอาจปฏิบัติต่อคุณโนะริโกะอย่างปกติธรรมดา เพราะโดยพื้นฐานคุณชิโรโระโนะก็ไม่ใช่นคนที่ใช้อารมณ์เป็นใหญ่ แต่ไม่แน่ว่าในใจลึก ๆ อาจคุกรุ่นด้วยความแค้นสุด ๆ เลยก็ได้

อีกอย่าง ฉันว่าแม้ไม่มีเรื่องหัวหน้าชิโรยะมะ คุณชิโรโระโนะก็คงมีความรู้สึกที่ซับซ้อนต่อคุณโนะริโกะเป็นทุนเดิมอยู่แล้วละ เพราะที่บริษัทฉัน แต่ละแผนกจะได้พนักงานใหม่เข้าสังกัดแผนกละสองคนใช้ใหม่ ช่วงแรก ๆ ยังไงก็หนีไม่พ้นต้องถูกเปรียบเทียบ

กรณีของฉันค่อนข้างสบาย เพราะอีกคนที่ถูกเปรียบเทียบคือมิจจัง ซึ่งไม่ค่อยถนัดเรื่องตัวเลข และถึงนิสัยมิจจังจะเป็นคนร่าเริง แต่ก็ไม่ใช่คนช่างเอาใจใส่ ลองคิดดูสิว่าจะเป็นอย่างไง ถ้าอีกคนในรุ่นเดียวกันคือคุณโนะริโกะ ฉันว่าตัวเองคงต้องสูญเสียความมั่นใจไปเสียทุกเรื่องแน่ๆ สำหรับฉัน คุณโนะริโกะอายุมากกว่า ฉันจึงมองว่าคุณโนะริโกะเป็นพี่สาวที่ฉันปลาบปล้ำ สามารถชื่นชมยินดีกับคุณโนะริโกะได้ในทุกเรื่องโดยไม่สนใจว่าตัวเองด้อยกว่า แต่ถ้าอายุเท่ากัน คงทำให้คิดอย่างนี้ไม่ได้ จริงไหม

ไม่แน่นอนว่าเหตุผลที่คุณชิโระโนะดูเรียบๆ ไม่โดดเด่น อาจเป็นเพราะอยู่คู่กับคุณโนะริโกะก็ได้

ยามต้องชงชาพร้อมไปกับคุณโนะริโกะ ก็คงอดคิดไม่ได้ว่าพนักงานชายทุกคนน่าจะอยากให้คุณโนะริโกะเป็นคนยกไปเสิร์ฟมากกว่า หรือไม่ก็อาจไปยืนหลบๆ อยู่ด้านหลังโดยอัตโนมัติทั้งที่ยังไม่ได้ถูกใครตำหนิอะไร

คนที่หน้าตาดีเหรุนไร้นทางเยียวอาจมีความคิดแบบที่ว่าติดตัวอยู่แล้ว ไม่ว่าคู่เปรียบเทียบจะเป็นคุณโนะริโกะหรือพนักงานหญิงคนไหนก็ตาม และคงไม่คิดแค่นั้นใครคนใดคนหนึ่งเป็นการเฉพาะเจาะจง แต่กรณีของคุณชิโระโนะ ถ้าคนที่อยู่ข้างๆ ไม่ใช่คุณโนะริโกะ คุณชิโระโนะอาจไม่ดูน่าสมเพชขนาดนี้ก็ได้

จึงไม่ใช่เรื่องแปลกเลย หากคุณชิโระโนะจะค่อยๆ สั่งสมความรู้สึกไม่พอใจคุณโนะริโกะมาตลอดตั้งแต่สมัยเริ่มเข้าทำงานใหม่ๆ ถ้าเพียงแต่อีกคนไม่ใช่คุณโนะริโกะ ถ้าเพียงไม่มีคุณโนะริโกะ

แถมตอนหลังยังต้องมาพบกับความผิดหวังในความรัก ซึ่งมีคุณโนะริโกะเป็นต้นเหตุเสียด้วย

แม้กระนั้นก็เถอะ คุณชิโระโนะจะถึงกับใช้ของมีคมแทงไม่ยิ่งเขี้ยวหรือแค่นั้นไม่พอ ยังจุดไฟเผาซ้ำอีก ที่สำคัญคือเวลาผ่านมาแล้วตั้งกว่าครึ่งปีหลังจากเหตุการณ์ซ้ารักครั้งนั้น

ฉันยกประเด็นที่พูดทั้งหมดกับมิจจังแล้ว มิจจังตอบกลับว่า คุณชิโระโนะนะ ไม่ใช่ธรรมชาตินะ ก่อนจะพูดถึงคติขโมยของที่เกิดขึ้นในบริษัท

คติขโมยของที่ว่านี้ไม่ได้ใหญ่โตถึงขั้นต้องแจ้งความกับตำรวจหรอกนะ

เหตุครั้งแรกเกิดขึ้นเมื่อต้นเดือนกันยายนของปีที่แล้ว หนึ่งวันหลังจากที่เราจัดงานฉลองวันเกิด แผนกของฉันจะจัดงานวันเกิดทุกเดือนเดือนละครั้ง บรรยากาเป็นกันเองดีใช้ใหม่ละ พวกเราจะรวบรวมเงินคนละพันเยนเพื่อซื้อของขวัญเล็กๆ น้อยๆ อย่างแก้วกาแฟให้คนที่วันเกิดในเดือนนั้นๆ แล้วทุกคนก็จะกินเค้กด้วยกัน กิจกรรมจริงๆ มีอยู่แค่นั้นแหละ แต่บางทีเรื่องเล็กๆ น้อยๆ แบบนี้กลับทำให้ผู้รับดีใจอย่างคาดไม่ถึงซะด้วย

ปกติเราจะซื้อเค้กก้อนใหญ่สามก้อนให้เจ้าของวันเกิดเป็นคนตัดแบ่งเค้กประจำเดือนกันยายนเป็นเค้กหน้าครีม มีสตอร์เบอร์รี่ เมลอน และเกาลัดประดับด้านบน แต่ก็เชื่อว่าทุกคนจะอยู่กันพร้อมหน้าทุกวัน โดยทั่วไปใครที่อยู่ก็จะกินเค้กจนหมด แต่บังเอิญวันนั้นหนึ่งในคนเกิดเดือนกันยายนต้องไปทำงานข้างนอกกะทันหัน พวกเราจึงเหลือเค้กไว้สำหรับคนนั้น

มีจจึงเป็นคนตัดเค้กรูปสามเหลี่ยมใส่จาน ปิดด้วยฟิล์มพลาสติกเก็บใส่ในตู้เย็นในห้องซิงคาปาแฟ เด็กของคนอื่นๆ จะมีสตอร์เบอร์รี่ เมลอน หรือเกาลัดประดับอยู่ชิ้นละแค่หนึ่งชนิด แต่เฉพาะเค้กก้อนที่เหลือไว้จะมีครบทั้งสตอร์เบอร์รี่ เมลอน และเกาลัดตกแต่งอยู่บนเค้กชิ้นเล็กๆ เพราะพวกคนที่สนิทกับเจ้าของวันเกิดสงสัยว่าเจ้าตัวไม่สามารถอยู่ร่วมงานวันเกิดได้ จึงยกผลไม้บนเค้กของตัวเองให้

วันรุ่งขึ้นเจ้าของวันเกิดคนนั้นมาทำงานที่บริษัท เมื่อถึงตอนพักกลางวันจะไปหยิบเค้กมากิน ปรากฏว่าบนจานกลับมีเพียงเกาลัดสี่เหลี่ยมกลิ้งอยู่เม็ดเดียวที่เหลือถูกกินหมดเกลี้ยงแล้ว พนักงานชายคนนั้นหยิบจานขึ้นชูต่อหน้าทุกคน พลางตะโกนว่า ใครกันที่กินเค้กของฉันหมด แต่ไม่มีใครแสดงตัว

ฉันเคยนึกว่าสงสัยจะมีใครเข้าใจผิด คิดว่ามีเด็กเหลือและผลอกินเข้าไปแต่ไม่กล้าแสดงตัว ซึ่งถึงคิดอย่างนั้นก็ดูจะเป็นวิธีเหลือที่ออกจะประหลาดสักหน่อย เพราะหากจะกินก็ควรกินให้หมดแล้วเอาจานไปล้าง หรือวางที่อ่างล้างจาน แทนที่จะทิ้งจานซึ่งเปื้อนเศษเนื้อเค้กและครีมพร้อมด้วยลูกเกาลัดอีกลูกหนึ่งไว้ในตู้เย็น

ยิ่งกว่านั้น ที่ลูกเกาลัดยังไม่มีครีมติดเลยแม้แต่เม็ดเดียว ลูกเกาลัดวางอยู่บนเค้ก เพราะฉะนั้น ถึงจะแยกหยิบยังงี้ก็ควรมีครีมเกาะอยู่บ้าง จริงไหม

การที่ไม่มีครีมติดเลยย่อมแสดงว่าตัวการ์ที่ลงมือก่อเหตุครั้งนี้เลยแต่ครีมออกแล้ววางลูกเกาลัดกลับคืนบนจานนะสิ

เอาเถอะ ตอนนั้นดูเหมือนคนอื่นจะยังไม่ทันคิดถึงเรื่องนี้ เลยแค่คุยกันเล่นๆว่า สงสัยคนร้ายคงไม่ชอบกินเกาลัด ั้งงานวันเกิดเดือนหน้าเราน่าจะซื้อเค้กมอนด์บล็อง^๓ไว้ล่อเพื่อคอยดูว่าใครเป็นคนร้ายดีกว่า

หลังจากวันนั้นก็มีเหตุการณ์แปลกๆเกิดขึ้นในบริษัทอยู่เรื่อยๆ

เรื่องแรกเกี่ยวกับตู้เย็นในห้องซงซกาฟา ซึ่งเป็นที่ที่พนักงานหญิงจะนำขนมหวานที่ซื้อจากร้านสะดวกซื้อหรือขนมที่มีคนเอามาฝากมาเก็บ โดยใช้ปากกาเมจิกเขียนชื่อตัวเองไว้ ปรากฏว่า จู่ๆขนมก็เริ่มหายไปด้วยอัตราประมาณสามวันต่อชิ้น

พุดdingของฉันก็เคยถูกขโมย ฉันวางพุดdingสรรรรมดากับรสซาเซียวอย่างละถ้วยเรียงกันไว้ด้านในของชั้นวางในตู้เย็น แต่พอจะกินกลับเหลือแต่รสซาเซียวถ้วยเดียว

กรณีที่โดนขโมยไปทั้งชิ้นอย่างฉันนี้ยิ่งถือว่าตึนะ เพราะอย่างมาเราก็แค่โมโหที่ขนมถูกขโมย แต่มีบางคนที่โดนขโมยกินไอศกรีมไปชิ้นหนึ่ง หรือโดนแอบกินผลไม้บนหน้าเยลลี่รสผลไม้ เหลือไว้แต่เนื้อเยลลี่ที่ดูละละหะ ซึ่งกรณีหลังๆนี่จะน่าขยะแขยงมากกว่านำโมโห จริงไหม

พนักงานบางคนก็ใช้ช่วงเวลาเข้าแถวก่อนเริ่มงานตอนเช้าอ่อนนอนคนร้ายที่ไม่รู้ว่าใคร ขอให้ยุติการกลั่นแกล้งไร้สาระแบบนี้เสียที แต่ก็ไม่ได้เกิดผล ขณะเดียวกันเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตขนาดต้องขอให้บริษัทติดกล้องวงจรปิดหรือแจ้งความกับตำรวจ ทุกคนจึงหาทางออกด้วยการไม่เก็บอะไรในตู้เย็นอีก

ปรากฏว่าคราวนี้สิ่งของบนโต๊ะทำงานก็เริ่มหายบ้าง เช่น ลูกอมรสพีชอันตรธานหายไปจากกล่องลูกอมรสผลไม้รวม ซ็อกโกแลตถูกกัดไปคำหนึ่งเป็นต้น ช่วงแรกๆของที่หายไปมีแต่ของกิน ต่อมาความเสียหายก็ค่อยๆแผ่ขยายไปสู่ของใช้สำนักงาน เช่น ซองจดหมายหายไปเฉพาะซองสีชมพู หรือ ไล้ดินสอกดถูกดึงออกจากตัวดินสอ

^๓ Mont Blanc เค้กหน้าครีมเกาลัดที่ประดับลูกเกาลัดบนยอด

พนักงานกลุ่มหนึ่งได้แอบติดตั้งกล้องวงจรปิดเพื่อหาตัวคนร้ายด้วย แต่ไม่เป็นผล

ในที่สุดดูเหมือนทุกคนจะเริ่มเหนื่อยหรืออย่างไรไม่รู้ จึงไม่ค่อยมีใครใส่ใจนัก แม้ความเสียหายจะมาถึงตัวเองก็ตาม ใครคนหนึ่งพูดขึ้นว่า คงมีคนที่ป่วยทางจิตเพราะความเครียดพลัดหลงเข้ามาอยู่ในแผนกนี้ และคงจะลงมือทำไปโดยไม่รู้ตัว ทุกคนก็เลยเหมือนจะยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้นไปโดยปริยาย

มิจจึงบอกว่า คนร้ายที่เป็นคนขโมยของทั้งหมดคือคุณชิโรโระโนะอีกเหมือนกัน

ประการแรก เรามีการคาดเดาในหมู่พนักงานสาว ๆ อยู่แล้วว่าคนร้ายน่าจะเป็นผู้หญิง เหตุผลคือเพราะผ้าอนามัยที่พวกเราใส่ไว้ในกระเป๋ากับเก็บในชั้นวางในห้องน้ำก็เคยถูกขโมย

จริงๆ ผู้ชายที่ทำเรื่องทำนองนี้ก็อาจจะมีนั่นละ แต่ที่ผ่านมาเหตุเคยเกิดขึ้นระหว่างเวลาทำงานด้วยหลายครั้ง ซึ่งถ้ามีผู้ชายเข้าออกห้องน้ำหญิงระหว่างเวลาทำงานจริง ยังไงก็น่าจะต้องมีคนสังเกตเห็นไม่ใช่หรือ

แต่จะยังไงก็ตาม มันไม่แปลกหรอกที่อยู่ๆเอาเรื่องนี้มาโยงกับคุณชิโรโระโนะ เพราะทั้งมิจจิงหรือแม้แต่ฉันเองก็อยู่ในข่ายผู้ต้องสงสัยด้วยกันทั้งนั้นนี่นา แต่มิจจิงกลับมองว่าคุณชิโรโระโนะน่าสงสัยมาตั้งแต่ช่วงต้นๆ

เมื่อตอนงานวันเกิดประจำเดือนตุลาคม มีการเตรียมเค้กมอนด์บลั่งเป็นเค้กวันเกิดจริงๆ แต่ไม่มีใครกินเหลือ ทำให้พวกเราหาตัวคนไม่ชอบกินเค้กไม่ได้ แหม แต่ใครจะกล้าเหลือละ จริงไหม ถ้ามีใครที่ไม่ใช่คนร้าย แต่บังเอิญไม่ชอบกินเค้กอยู่ด้วยในวันนั้นละก็ คงทรมานน่าดู

ตามคำบอกเล่าของมิจจิง ในวันที่จัดงานคุณชิโรโระโนะออกไปส่งเอกสารให้ลูกค้า และตรงกลับบ้านเลยโดยไม่กลับเข้าบริษัท โดยปกติเราจะเริ่มงานวันเกิดตั้งแต่ประมาณ ๖ โมงเย็น ซึ่งเป็นเวลาเลิกงานนะ

แต่มันอาจเป็นแค่เรื่องบังเอิญก็ได้ เพราะเดือนนั้นไม่ใช่เดือนเกิดของคุณชิโรโระโนะสักหน่อย ถ้าคุณชิโรโระโนะอุตส่าห์กลับมาบริษัทเพื่อกินเค้กทั้งที่สามารรถกลับบ้านได้เลยสิ จะยิ่งดูน่าสงสัยกว่าอีก จริงไหม

ไม่ใช่แค่นั้น ฉันยังเคยได้ยินคุณชิโรโระโนะเล่าเรื่องของตัวเองเคยถูกขโมยของ

ด้วย ถ้าจำไม่ผิด คุณซีโรโอะบอกว่าแอสเคลร์ที่ใส่ไว้ในตู้เย็นหายไป ตอนนั้นคุณซีโรโอะทำทางแค้นใจมาก เพราะก่อนนั้นนอตส์ทำให้ปากกาเมจิกเขียนที่ห่อแอสเคลร์แล้วตัวเบ้อเริ่มว่า “มีพิช” เพื่อป้องกันไม่ให้ถูกขโมย

แต่มีจจึงมองว่า การกระทำของคุณซีโรโอะเป็นการเสแสร้ง เพราะปกติคุณซีโรโอะเป็นคนใส่ใจเรื่องสุขภาพ ดูได้จากการเตรียมอาหารกลางวันมากินเอง แหบไม่เคยกินขนมของว่างด้วยซ้ำ นอกจากบางครั้งเวลาไม่มีใครเอามาฝาก แต่แหบไม่มีครั้งไหนเลยที่คุณซีโรโอะจะซื้อกินเอง ยิ่งเป็นแอสเคลร์จากร้านสะดวกซื้อด้วยแล้ว ยิ่งไม่เคยมีครั้งไหนอีกเลยนอกจากครั้งนั้น

มีจจึงบอกว่า การที่คุณซีโรโอะพูดว่า ฉันคิดวิธีดี ๆ ที่จะป้องกันไม่ให้ขนมถูกขโมยได้แล้ว พร้อมกับจงใจเขียนคำว่า “มีพิช” ต่อหน้ามีจจึง น่าจะเพราะเหตุผลเดียวคือเพื่อสร้างภาพให้เห็นว่าตัวเองก็เป็นหนึ่งในผู้เสียหาย

แหม แต่จะตัดสินว่าคุณซีโรโอะเป็นคนร้ายด้วยเหตุผลเพียงเท่านี้ก็ดูจะกระไรอยู่นะ ปกติใคร ๆ ก็น่าจะเคยรู้สึกอยากกินอาหารที่ปกติตัวเองไม่ค่อยชอบกินทั้งนั้นไม่ใช่เหรอ ขนาดฉันไม่ค่อยชอบกินขนมหวานแบบญี่ปุ่นแต่ประมาณปีละครั้ง จู่ ๆ ฉันก็จะนึกอยากกินไอศกะกิ^๕ขึ้นมาเสียดๆ อีกอย่างไม่ได้มีแค่คุณซีโรโอะคนเดียวหรอกนะที่ทำเรื่องผิด ๆ อย่างการเขียนคำว่า “มีพิช” ไว้ที่ห่อขนม คนที่ใส่เข็มหมุดในถุงลูกอม หรือใส่ยาถ่ายในขนมก็มี

แต่จะว่าไป คุณซีโรโอะทำงานล่วงเวลาเป็นประจำ และมักอยู่ในออฟฟิศเป็นคนสุดท้ายบ่อย ๆ ตอนเช้าก็ไปทำงานเร็ว หากคิดจะทำจริงก็น่าจะมีเวลาลงมือได้ไม่ยาก น่าสงสารนะ ความขยัน ตั้งใจทำงานมากกว่าคนอื่น กลับกลายเป็นหอกทำร้ายตัวเองเสียได้

คุณโนะริโกะเคยโดนขโมยของหรือเปล่า

ต้องเคยอยู่แล้วละ อืม แต่ที่จริง ปกติคุณโนะริโกะไม่ใช่คนชอบกินจุบจิบ ฉันเลยไม่รู้ว่าขนมของคุณโนะริโกะเคยถูกขโมยหรือเปล่า รู้แต่ตอนที่คุณโนะริโกะถูกขโมยปากกาที่เป็นสินค้าที่ระลึกของวงเซะริชะวะบราเธอร์สนะ คุณโนะริโกะดูเศร้ามากทีเดียว

^๕ขนมญี่ปุ่นประเภทหนึ่ง ทำจากถั่วแดงกวนห่อข้าวเหนียวปั้นก้อนไว้ด้านใน

ทำไมของที่ระลึกของนักไวโอลินถึงเป็นปากกา ไม่ผิดหรอก พี่น้อง เซะริชะวะแต่งเพลงเองด้วยไงละ ปกติจะใช้คอมพิวเตอร์ทำ แต่ทั้งคู่บอกว่า บางครั้งเวลาไปในสถานที่ที่เปี่ยมด้วยพลังจากธรรมชาติ ก็จะสัมผัสได้ถึงท่วง ทำนองดนตรีที่ล่องไหลมาเองจากฟากฟ้า ทั้งคู่จึงสั่งทำปากกาจากต้นไม้ตาม ธรรมชาติขึ้นเป็นพิเศษเพื่อใช้บันทึกท่วงทำนองเหล่านั้นเก็บไว้

ไม่รู้ว่าคุณรัยรู้คุณค่าความสำคัญของปากกาลูกลั่นที่ขโมยไปแค่ไหนกันนะ ไมลี ไม่น่าจะรู้แน่ๆ เพราะเวลามองจากภายนอก ปากกาดำนั้นจะดูคล้าย ดินสอจึงดูเหมือนราคาถูก และก่อนหน้านั้นก็ยังไม่เคยมีการขโมยของราคา แพงๆมาก่อนด้วย

ได้ยินว่าปากกาลูกลั่นดำที่ว่าราคาห้าพันเยนเชียวนะ น่าจะเป็นของที่ ราคาสูงที่สุด แพงโดดขึ้นมาจากชิ้นอื่นๆที่เคยถูกขโมยไปแน่ๆ เพราะของอื่นๆ ที่ถูกขโมยส่วนใหญ่มีแต่ราคาหลักร้อยเยน

ฉันว่าคดีขโมยของกับคดีคุณโนะริโกะไม่น่าจะเกี่ยวข้องกัน แต่มิจจัง ปักใจเชื่อแล้วว่าคุณชิโระโนะคือคนร้ายในทั้งสองคดี มิจจังสาธยายทฤษฎีของ ตัวเองให้ฉันฟังด้วยท่าทางมั่นใจเต็มทีเสียจนฉันนึกว่ามิจจังคงเล่าเรื่องนี้ให้ ตำรวจฟังแล้ว แต่มิจจังกลับบอกว่าไม่เล่า

มิจจังดูจะไม่อยากเป็นตัวเริ่มเรื่องเองนะ อิม แต่ก็จริงนะ เพราะถ้าคุณ ชิโระโนะเป็นคนร้ายจริงอย่างที่มิจจังพูดและถูกจับได้ในที่สุด คนที่จะถูกคุณ ชิโระโนะแค้นก็คือมิจจัง คุณชิโระโนะอาจต้องเข้าคุก แต่มิจจังคงจะกลัวอยู่ที่ว่า ถ้าคุณชิโระโนะไม่โดนประหารชีวิตและได้รับการปล่อยตัวออกมา ตัวเองก็อาจ ถูกแค้นแค้นก่อนใครเพื่อน

ขนาดฉันเอง ในที่สุดฉันก็ยังไม่ได้เล่าเรื่องเสื้อผ้าของคุณโนะริโกะให้ ตำรวจฟังเลย

ฉันไม่ได้กำลังขอร้องให้เธอแอบไปบอกตำรวจแทนนะ อย่าทำเรื่อง ไม่จำเป็นเด็ดขาด ชินมีคนรู้ว่าฉันเป็นคนให้ข้อมูลละก็ เตียวจะกลายเป็นฉัน เสียเองที่ถูกคุณชิโระโนะแค้น ไมลีชิมิจจัง

อิม แต่ถ้าคุณชิโระโนะเป็นคนร้ายจริงก็ดีสิ เพราะหากคนร้ายเป็นพวก สตอล์เกอร์หรือผู้ขายที่ไม่รู้หัวนอนปลายเท้าละก็ ฉันคงกลัวจนไม่กล้าออกไป

เดินข้างนอก กลางคืนก็คงนอนไม่หลับแน่ๆ

ไม่เข้าใจว่าทำไมฉันต้องกลัว

ฉันคือคนที่รู้เรื่องคุณโนะริโกะดีกว่าใครทั้งหมดนะ ถึงฉันจะไม่รู้เหตุผล
ที่คุณโนะริโกะถูกฆ่าก็เถอะ แต่เธอคิดเธอว่าคนร้ายจะเข้าใจอย่างนั้นด้วย

ขอร้องละ เธอช่วยรีบมาที่นี่ให้เร็วที่สุดได้ไหม ไม่ต้องไปกินแต่หัวด้วยกัน
ก็ได้ ฉันรออยู่นะ

งั้นแค่นั้นนะ ฝันดีจ๊ะ

ฮัลโล ฉันเอง ในที่สุดตำรวจก็เริ่มตามหาตัวคุณชิโรโนะแล้ว

มิจจังไม่ได้บอกอะไรกับตำรวจเลย แหมนอนว่าฉันก็ไม่ได้บอกเหมือนกัน
ดูเหมือนตำรวจจะได้ข้อมูลจากพยานที่เห็นเหตุการณ์นะ

พยานคนที่ว่าคือผู้ชายชื่อคุณมะกิตะ เป็นผู้ประกอบการที่ดูแลเกี่ยวกับ
ระบบงานของบริษัทที่เข้าออกบริษัทเป็นประจำ คุณมะกิตะเห็นคุณโนะริโกะขึ้น
รถพร้อมกับผู้หญิงคนหนึ่งที่ลานจอดรถของบริษัทเมื่อประมาณหลังสองทุ่มครึ่ง
ของคืนวันศุกร์ คุณโนะริโกะนั่งเบาะข้างคนขับ ส่วนผู้หญิงอีกคนประจำที่นั่ง
คนขับ คุณมะกิตะบอกว่าเห็นรถออกตัวทันทีหลังจากนั้น

คุณมะกิตะรู้ว่าคดีฆาตกรรมสาวพนักงานบริษัทที่หุบเขาชิกุระจาก
อินเทอร์เน็ต ตอนที่เห็นชื่อผู้ตายครั้งแรก คุณมะกิตะยังนึกไม่ออกในทันที จน
เมื่อสองสามวันก่อนเขาได้เห็นหน้าคุณโนะริโกะจากนิตยสารรายสัปดาห์ จึงนึก
เหตุการณ์ในคืนนั้นออก เพราะจำได้ว่าผู้หญิงที่ตัวเองเห็นเป็นคนสวยมาก
แม้มองในความมืด เลยตัดสินใจว่าเป็นพนักงานแผนกไหนกันนะ และเมื่อ
วิเคราะห์จากสิริและรูปร่างลักษณะของผู้หญิงอีกคนที่อยู่ด้วยกัน ทำให้คาดได้
ว่าน่าจะเป็นคุณชิโรโนะ

คนสวยนี้อยู่ตรงไหนก็มีแต่คนมองเนอะ

ตอนนั้นคนที่บริษัทเอาแต่คุยกันเรื่องนี้ ฉันว่าที่ผ่านมาคงรอโอกาส
เปิดปากพูดเรื่องคดีกันนั่นละ ฉันเพิ่งรู้แหละว่า แม้จะมีใครรู้สึกผิดสังเกตุอะไร
บางอย่าง ก็เชื่อว่าคนคนนั้นจะเล่าให้ตำรวจฟังทันที

คุณมะกิตะเองก็เหมือนกัน ตอนแรกเขาแค่เล่าเหตุการณ์ที่ตัวเองเห็น

ให้คนในบริษัทฉันฟังเป็นส่วนหนึ่งของบทสนทนาทั่วไป ทำนองว่า พูดถึงเมื่อคืนวันศุกร์...โดยรอดูท่าที่ผู้ฟังก่อน จนกระทั่งบรรยากาศการสนทนาคล้อยไปในแนวทางว่า ควรเล่าเรื่องนี้ให้ตำรวจฟัง คุณมะกิบตะถึงโทร.ไปบอกตำรวจในวันรุ่งขึ้น นี่คือตามคำบอกเล่าที่เขาว่ากันมานะ

เรื่องนี้ช่างเป็นข้อมูลจากปากพยานที่สำคัญมากจริง ๆ

แสดงว่าคุณโนะริโกะกับคุณชิโรโนะกลับมาที่บริษัทก่อน หลังจากขอตัวออกจากงานเลี้ยงหลังจากกินที่ร้านแรกเสร็จ

คุณชิโรโนะคงจอดรถทิ้งไว้ในที่จอดรถของบริษัทแล้วเดินไปร้าน “ซูชิ-ชิโอะยะ” เส้นทางจากร้าน “ซูชิชิโอะยะ” ไปสถานที่ต้องผ่านบริษัทก่อนอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นหากคุณโนะริโกะจะแฉก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

จากนั้นทั้งสองจึงขึ้นรถของคุณชิโรโนะออกจากบริษัทไป

ฉันยังติดใจนะว่าทำไมคุณโนะริโกะต้องขึ้นรถคุณชิโรโนะ แต่คุณชิโรโนะจะชวนยังงี้ก็ยอมได้อยู่แล้ว เช่น คุณชิโรโนะอาจชวนคุณโนะริโกะที่ไม่สบายขึ้นรถเพื่อไปส่งที่สถานีรถไฟก็ได้ไม่ใช่เหรอ เพราะระยะเดิน ๑๕ นาที ก็ไม่ใช่ใกล้ ๆ

แต่ที่หมายกลับกลายเป็นหุบเขาชิกุระ

ไปเพื่อฆ่าคุณโนะริโกะทิ้งหรือนี่ โอ๊ย ไม่ใช่แล้ว

ขอข้ามเรื่องฆ่าไปก่อน ว่าแต่หลังจากนั้นคุณชิโรโนะทำยังไงต่อ

ปรากฏว่า รถของคุณชิโรโนะถูกจอดอยู่ที่ริมถนนหน้าสถานีรถไฟ และถูกรถลากมาลากไปเมื่อเช้าตรู่วันเสาร์ แถมยังเจอกระเป๋าสตางค์ของคุณโนะริโกะตกอยู่ที่เบาะข้างคนขับด้วย กระเป๋าถือของคุณโนะริโกะมีซิปปิด จึงไม่น่าเป็นไปได้ที่กระเป๋าสตางค์จะร่วงหล่นเอง เอ นี่จะเป็นหลักฐานว่าสองคนนั้นต่อสู้กันในรถหรือเปล่านะ

ถ้าคู่ต่อสู้คือคุณชิโรโนะ คุณโนะริโกะก็ไม่น่าจะยอมเป็นฝ่ายถูกระงับโดยไม่ขัดขืนแน่ ๆ

เอาละ ตอนนั้นเจอรถแล้ว แต่ตัวคุณชิโรโนะล่ะอยู่ที่ไหน

ข้อมูลจากปากพยานที่เห็นเหตุการณ์ไม่ได้มีแค่นั้นนะ แม้อูเหมือนว่าจะไม่มีใครอยากเป็นพยานให้การคนแรก แต่ทุกคนก็ดูจะไม่รังเกียจการเป็น

พยานคนที่สองเป็นต้นไป เพราะรู้สึกว้าหลังจากนั้นตำรวจจะได้รับข้อมูลที่ไม่ได้สลักสำคัญนักอีกเยอะแยะทีเดียว

ในบรรดาพยานทั้งหมดคนที่ให้ข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับคุณชิโรโนะ คือ คุณโอะซะวะ พนักงานชายในแผนกเดียวกับฉัน คุณโอะซะวะเข้าทำงานรุ่นเดียวกับคุณโนะริโกะและคุณชิโรโนะ

คุณโอะซะวะก็เป็นหนึ่งในคนที่แยกกลับก่อนหลังจากกินเสร็จที่ร้านแรกเช่นกัน เขาบอกว่า คินนั้นผู้จัดการสั่งให้เขาตีหมักมาก จนถึงขั้นเดินโซซัดโซเซ ก่อนกลับบ้านคุณโอะซะวะจึงแวะร้านกาแฟหน้าสถานีรถไฟเพื่อหาอะไรดื่มให้สร่างเมา ก่อน เพราะชินเมฮาย่าเปกกลับบ้านก็จะถูกภรรยาที่เพิ่งแต่งงานกันใหม่ ๆ ดูเอา

คุณโอะซะวะหนึ่งที่เคาน์เตอร์ริมหน้าต่างชั้นสอง ซึ่งมองลงมาเห็นสถานีรถไฟ หลังจากดื่มไอซ์คาราเมลมัทคิอาได้แล้ว ดูเหมือนเขาจะเผลอหลับหลับไปโดยไม่รู้ตัว เมื่อสะดุ้งตื่นขึ้นอีกทีและดูนาฬิกา ก็เห็นว่าเลยสี่ทุ่มแล้ว คุณโอะซะวะรีบตั้งท่าจะลุกขึ้น ใจคิดว่าตายแน่ เพราะสัญญากับภรรยาไว้ว่าจะกลับบ้านหลังเสร็จจากกินเลี้ยงที่ร้านแรก จังหวะหนึ่งเขาเหลือบมองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นคุณชิโรโนะกำลังตั้งหน้าตั้งตาวิ่งไปทางตัวสถานีรถไฟ โดยมีมือทั้งสองข้างอุ้มกระเป๋าไปโต

หลังจากนั้นพอคุณโอะซะวะไปทำงานที่บริษัทในวันจันทร์ และเห็นที่ช่องของคานชิโรโนะบนกระดานไวท์บอร์ดระบุว่า คุณชิโรโนะหยุดยาว เขาก็จะดูจะทำความเข้าใจกับภาพที่เห็นในคืนนั้นว่า อ้อ อย่างนั้นเอง

ข้อมูลนี้สำคัญมากใช่ไหมล่ะ

เมื่อรวบรวมข้อมูลทั้งหมดเข้าด้วยกันก็แสดงว่า หลังจากเสร็จงานเลี้ยงที่ร้านแรก คุณชิโรโนะขับคุณโนะริโกะขึ้นรถของตัวเองซึ่งจอดอยู่ที่ลานจอดรถของบริษัท มุ่งหน้าไปยังหุบเขาชิกุระ ฆ่าคุณโนะริโกะ จุดไฟเผา ขับรถกลับไปหน้าสถานี ทั้งรถไว้ที่นั่น แล้วขึ้นรถไฟหลบหนีไป

การที่คุณชิโรโนะมีกระเป๋าใบใหญ่ติดตัวไปด้วยแสดงว่า คุณชิโรโนะเจตนาจะหลบหนีตั้งแต่แรก ซึ่งบ่งชี้ว่าน่าจะเป็นการฆาตกรรมโดยวางแผนล่วงหน้ามาก่อน

ที่ว่าแม่คุณชิโรโอะโนะป่วยหนักก็เป็นเรื่องโกหก เพราะฉันได้ยินว่าจริงๆ แล้วคุณชิโรโอะโนะไม่ได้กลับไปบ้านพ่อแม่

ข้อมูลครบถ้วนขนาดนี้ อีกไม่นานคุณชิโรโอะโนะคงถูกตำรวจประกาศหาตัวทั่วประเทศในฐานะพยานคนสำคัญของคดีนี้แน่ๆ ตอนนี้มีจิ้งเหลงดูภูมิใจเต็มที่ ทว่าใหญ่กว่าเป็นไงละ สายตาฉันเฉียบแหลมไม่ใช่ใหม่

ว่าไงนะ จากบริษัทไปหุบเขาชิกุระใช้เวลาเท่าไร? ถ้าขับรถก็ ๓๐ นาที จากถนนเข้าป่าละเมาะ? น่าจะเดินประมาณ ๑๐ นาที

ฉันเข้าใจนะว่าเธอตั้งใจจะบอกอะไร

มีเวลาชั่วโมงครึ่งระหว่างช่วงเวลาที่พยานให้การว่าเห็นคุณชิโรโอะโนะ คือระหว่าง ๒ ทุ่มครึ่งถึง ๔ ทุ่ม ถ้าลบเวลาเดินทางไปกลับออก ก็จะเหลือเวลาลงมือแค่ ๑๐ นาที เธอต้องการจะบอกว่าเวลาแค่นั้นไม่น่าจะพอสำหรับการแหงนหัวร่างกว่าสิบแผล ต่อด้วยราดน้ำมันกัดแล้วจุดไฟเผาใช่ไหม

ที่บริษัทก็มีการถกเรื่องนี้กันเหมือนกัน บางคนถึงกับยกทฤษฎีผู้สมรู้ร่วมคิดด้วยซ้ำ

คุณชิโรโอะโนะอาจแค่ชวนคุณโนะริโกะขึ้นรถตัวเอง ขับพาไปส่งที่หุบเขาชิกุระ แต่ฆาตกรที่เป็นคนลงมือฆ่าจริงๆ อาจมีอีกคนหนึ่ง ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้นก็จะสามารถอธิบายเรื่องเวลาให้เป็นที่เข้าใจได้

บางคนก็แสดงความเห็นว่า คุณชิโรโอะโนะอาจแค่ได้รับการร้องขอให้พาคุณโนะริโกะไปส่ง โดยไม่รู้ว่าคนที่ร้องขอวางแผนฆ่าคุณโนะริโกะอยู่ก็เป็นได้ ทุกคนดูจะนึกภาพคุณชิโรโอะโนะฆ่าคนไม่ออก

เพราะโดยนิสัยแล้ว คุณชิโรโอะโนะมักไม่กล้าปฏิเสธเวลามีใครขอร้องแถมคุณชิโรโอะโนะขับรถมาทำงานเป็นประจำอยู่แล้ว และอพาร์ทเมนต์ก็ยังคงอยู่ไปทางหุบเขาชิกุระอีกต่างหาก จึงเป็นไปได้ว่าจะถูกคนร้ายตัวจริงหลอกใช้ ที่คุณชิโรโอะโนะต้องโกหก ลาหยุดงาน และหายตัวไปอยู่ในตอนนั้น คงเป็นเพราะกลัวว่าตนจะถูกจับในข้อหาสมรู้ร่วมคิดนั่นเอง นี่คือการเห็นของคนส่วนใหญ่ ซึ่งค่อนข้างไปทางเห็นใจคุณชิโรโอะโนะ

แน่นอนว่าข่าวลือไม่ได้หมดแค่นั้นะ

เธอคงสงสัยใช่ไหมว่า แล้วฆาตกรตัวจริงเป็นใคร

คนที่ถูกสงสัยมากที่สุดคือหัวหน้าซีโนะยะมะงะ

เพราะหัวหน้าซีโนะยะมะเป็นหนึ่งในคนที่กลับก่อนเมื่อคืนวันศุกร์ และดูเหมือนเขาจะเคยคบหากับคุณโนะริโกะจริงๆ เสียด้วย หัวหน้าซีโนะยะมะเป็นคนเล่าให้เพื่อนที่สนิทกันฟังเองในทำนองภูมิอกภูมิใจ แต่ไม่มีใครเคยเห็นตอนหัวหน้าซีโนะยะมะกับคุณโนะริโกะอยู่กันตามลำพังสองต่อสองนะ

บรรดาคนที่ไม่ค่อยชอบหัวหน้าซีโนะยะมะต่างตั้งข้อสงสัยว่า จริงๆ แล้วหัวหน้าซีโนะยะมะน่าจะแอบชอบคุณโนะริโกะฝ่ายเดียวมากกว่า แต่พอนานเข้าก็พลั้งคิดไปเองว่าคบกันอยู่ และเป็นไปได้ว่า มายาคตินั้นได้นำไปสู่เหตุฆาตกรรมในที่สุด

หัวหน้าซีโนะยะมะเป็นคนปากไม่ค่อยดี พวกพนักงานชายที่เป็นรุ่นเดียวกันหรืออายุน้อยกว่าจึงไม่ค่อยชอบเขา ยิ่งเกิดเรื่องคราวนี้ก็ยิ่งเห็นได้ชัด

ฉันไม่เคยได้ยินข่าวว่า หัวหน้าซีโนะยะมะคบหากับคุณชิโระโนะจากคนอื่นนอกจากมิจังมาก่อน แต่ดูเหมือนทุกคนจะระแคะระคายมานานแล้วว่า คุณชิโระโนะแอบชอบหัวหน้าซีโนะยะมะ ถึงจะไม่มีใครพูดออกมาก็เถอะ ทุกคนจึงเชื่อกันว่า ถ้าเป็นการร้องขอจากหัวหน้าฝ่ายซีโนะยะมะ คุณชิโระโนะก็คงยอมทำตาม

หัวหน้าซีโนะยะมะ?

ปรากฏว่าเขามาทำงานตามปกติทุกวันนะสิ ถึงจะดูซึมเศร้าอย่างหนักจากเหตุการณ์ที่คุณโนะริโกะถูกฆ่าตาย แต่ก็ทำงานได้เป็นปกติ และไม่ได้โกรธใครหรือปฏิเสธอะไรทั้งสิ้น ทั้งที่หัวหน้าซีโนะยะมะก็น่าจะได้ยินข่าวลือต่างๆ เกี่ยวกับตัวเองแล้ว เขาทำประหนึ่งว่า ได้ตัด दिलใจที่จะปิดปากเงียบสนิทอย่างไรอย่างนั้น

ถ้าหัวหน้าซีโนะยะมะเป็นฆาตกรจริง ก็ไม่น่าจะแสดงท่าทีแบบนี้ได้ ไม่ใช่เหรอ แต่ไม่แน่หรอกเนอะ บางทีเวลาดูข่าว เราอาจเคยเห็นคนที่อาศัยในอพาร์ทเมนต์หลังเดียวกับผู้ตายออกมาให้สัมภาษณ์ด้วยท่าทางปกติธรรมดา เหลือเกินว่า น่ากลัวจังนะครับ แต่สองสามวันให้หลัง ปรากฏว่าคนคนเดียวที่นั่นกลับถูกตำรวจจับเสียนี่ เรื่องทำนองนี้ก็มีให้เห็นมาแล้ว อืม แต่จะว่าไป การลาหยุดงานโดยไม่มาบริษัทต่างหากที่ยิ่งน่าสงสัย

อิม แต่ถ้าหัวหน้าชิโนะยะมะนำส่งสัยจริง ปานนี้ตำรวจคงมาพาตัวไป
แล้วละ ในฐานะพยานปากสำคัญ

ส่วนมิจจังกียังยืนยันทฤษฎีว่าคุณชิโรโอะโนะเป็นฆาตกรเหมือนเดิม

ที่ฉันบอกว่า ขับรถไปหุบเขาชิกุระใช้เวลา ๓๐ นาทีนั้นเป็นแค่ประมาณ
การในกรณีที่ขับด้วยความเร็วตามที่กฎหมายกำหนดนะ เพราะในความเป็นจริง
ถนนสายนั้นจะโล่งในตอนกลางคืน ว่ากันว่า ถ้าขับด้วยความเร็วสูงก็น่าจะถึง
หุบเขาชิกุระได้ภายใน ๑๕ หรือไม่เกิน ๒๐ นาที

แม้คุณชิโรโอะโนะจะเป็นคนเงิบๆ แต่ฉันได้ยืนยันว่าเป็นคนขับรถเร็วทีเดียว
มิจจังเล่าว่าครั้งหนึ่งมิจจังเคยนั่งรถคุณชิโรโอะโนะไปดูสถานที่ล่องหน้าสำหรับจัด
กิจกรรม “ชิกุระวอล์ค” ตอนนั้นคุณชิโรโอะโนะขับรถด้วยความเร็วสูงถึงกว่า
๘๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง พอมิจจังเตือนว่า ระวังถูกตำรวจจับเพราะขับรถเร็ว
เกินกำหนดนะคะ คุณชิโรโอะโนะก็ตอบด้วยสีหน้าไร้กังวลว่า ไม่เป็นไร ถนนสายนี้
ฉันรู้หมดแหละว่าตำรวจตั้งด่านตรงไหนบ้าง

อีกประเด็นคือที่คุณโอะซะวะะให้การว่า เห็นคุณชิโรโอะโนะตอนหลังสี่ทุ่ม
นิดๆ นะ คำพูดของคุณโอะซะวะะอาจหมายถึงเวลาประมาณ ๔ ทุ่ม ๒๐ นาที
ก็ได้ ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้นก็จะมีเวลาเหลือเพื่อที่จะลงมือ มิจจังยืนยันทฤษฎี
ของตัวเองลูกเดียวโดยไม่ยอมถอย

และในความเป็นจริง เมื่อถูกถามหลายๆ ครั้งว่าประมาณกี่นาที ความ
มั่นใจของคุณโอะซะวะะก็ดูจะหดหายไปเรื่อยๆ ทำให้ถึงตอนนั้นก็ยังไม่รู้เลยว่า
เป็นเวลาเท่าไรเหมือนกัน

เอ หรือว่าคุณชิโรโอะโนะจะเป็นฆาตกรจริงๆ โดยลงมือตามลำพังคนเดียว
จะยังไปก็ตาม จนถึงตอนนี้ฉันก็ยังไม่อยากเชื่อเลยว่า มีฆาตกรที่ฆ่า
คุณโนะริโกะแฝงตัวอยู่ในแผนกเดียวกัน หากฆาตกรเป็นคนอื่นและถูกจับได้
ขึ้นมา พวกคนที่เหลือในบริษัทจะปฏิบัติตัวต่อคุณชิโรโอะโนะและหัวหน้าชิโนะยะมะ
ยังไงกัน แต่ตัวฉันเองไม่มีอะไรต้องกลัวหรอกนะ เพราะถึงฉันจะรับฟังข่าวลือ
ต่างๆ ฉันก็พยายามที่จะไม่หลุดพูดอะไรออกจากปากตัวเอง

แต่ไม่แน่นะ เมื่อทุกอย่างจบลงแล้ว เรื่องนี้อาจกลายเป็นเพียงเรื่องๆ
ก็ได้ ตราบใดที่เรื่องยังไม่หลุดรอดออกไปข้างนอก ก็ยอมสามารรถแก้ไขความ

เข้าใจผิดได้ทุกอย่างอยู่แล้ว ด้วยคำพูดทำนองว่า โทษทีเออะ เตียวคราวหน้า พาไปเลี้ยงข้าวนะ

ฉันถึงได้ย่ำกับเธอทุกครั้งไงว่า อย่าได้เอาเรื่องนี้ไปเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ตเด็ดขาด

สังคมสมัยนี้ยังเป็นสังคมพหุโลกพหุวัฒนธรรม คุณโนะริโกะถูกเผยแพร่บูบ ก็มีการตั้งแฟนคลับทันที ชื่อเรียกคดีนี้ก็เหมือนกัน ถึงชาวหนังสือพิมพ์หรือโทรทัศน์จะใช้ชื่อว่า “คดีฆาตกรรมสาวพนักงานบริษัทที่หุบเขาซิกูระ” แต่ชาวเน็ตกลับเปลี่ยนชื่อตามอำเภอใจเสียใหม่ว่า “คดีฆาตกรรมเจ้าหญิงสโนว์ไวท์” แถมยังเรียกคุณโนะริโกะว่า “มิสสโนว์ไวท์” หรือ “เจ้าหญิงสโนว์ไวท์” อีกด้วย

ฉันไม่ได้กำลังพูดถึงการประกวดนางงามหรืออะไรนะ “สโนว์ไวท์” คือชื่อสปู๊ล่างหน้าทำจากผงเมล็ดข้าว เป็นสินค้าขึ้นชื่อของบริษัท “ฮิโนะเดะคอส-เมติกส์” ที่ฉันทำงานอยู่ไกละ เมื่อปีที่แล้วสินค้าตัวนี้ได้เป็นผลิตภัณฑ์ล้างหน้าอันดับ ๑ ของสินค้าที่จำหน่ายด้วยวิธีสั่งซื้อผ่านแคตตาล็อกเขียวนะ ใช้คำโฆษณาว่า เพียงเท่านั้น คุณก็จะมีผิวสวยขาวราวหิมะ

ข่าวตามอินเทอร์เน็ตมีการเอ่ยถึงชื่อบริษัทด้วย ซึ่งถ้าใส่คำค้นลงไปก็จะเห็นคำว่า “สโนว์ไวท์” โผล่ขึ้นมาเต็มไปหมด รวมทั้งคำโฆษณาที่ฉันพูดถึงเมื่อก็ส่งสัยคงมีใครสักคนเห็นเป็นเรื่องน่าขำแล้วเอาไปตั้งชื่อคดีอื่นๆ

หวังว่าคงไม่ใช่เธอนะ ไซ้หรือเปล่า เอละ ตอนนี้นฉันยอมเชื่อเธอก่อนก็แล้วกัน

แต่จริงๆ ชื่อสโนว์ไวท์เหมาะกับคุณโนะริโกะผู้มีผิวขาวและผมดำยาวมากๆ ที่บริษัทเรายังเคยพูดกันเลยว่า แทนที่จะอ้างดาราน้ำตาสวยแบบครึ่งๆ กลางๆ มาโฆษณา เราน่าจะให้คุณโนะริโกะเล่นโฆษณาเองดีกว่า ถึงกับมีการเขียนร่างโครงการไว้แล้วด้วย แต่คุณโนะริโกะปฏิเสธ ถ้าตอนนั้นคุณโนะริโกะรับเล่นโฆษณา ป่านนี้คดีนี้คงยิ่งเป็นที่กล่าวขวัญถึงกว่านี้แน่ๆ

ไม่ใช่แค่นั้นนะ ช่างเป็นเรื่องย้อนแย้งจริงๆ ที่คนซึ่งดูน่าจะเป็นผู้ต้องสงสัยมากที่สุด在这个时候นี้มีชื่อตัวว่า ‘มิกิ’ แถมนามสกุล “ชิโระโนะ” ยังประกอบด้วย

“ตัวอักษรคันจิของคำว่า ‘มิกิ’ 美姬 หมายความว่า เจ้าหญิงผู้งดงาม

ตัวอักษรที่แปลว่าปราสาทกับห้องฟุ้ง^๖อีก ชื่อ“ชิโรโนะ มิกิ” จึงแปลความหมาย
ได้ว่าเจ้าหญิงแสนงามผู้อาศัยอยู่ในปราสาท ทั้งชื่อทั้งนามสกุลราวกับหลุดมา
จากโลกในนิทานเลยนะะ ฉันได้แต่ภาวนาว่าขออย่าให้มีใครเอาคำว่า“สโนว์ไวท์”
ไปใช้เป็นคำที่แสดงถึงผู้ต้องสงสัยเลย

อืม คิดแล้วก็โชคดีจริงๆ ที่ฉันมีชื่อธรรมดาๆ

เอะละ เธอกำหนดวันมาที่นี้ได้เมื่อไหร่ก็ติดต่อมานะ ที่ฉันเล่ามาทั้งหมดนี้
คงยังไม่พอที่จะทำให้เธอพอใจใช่ไหมว่า ได้รับฟังเรื่องราวเกี่ยวกับคดีทุกอย่าง
จากปากฉันแล้ว

ใช่แล้ว ฉันรู้เรื่องแมนมาโลนะ

เธอน่าจะเลี้ยงเต่าหุ้ฉันสักมือเพื่อเป็นการไถ่โทษที่ทำผิดสัญญาไม่ใช่หรือ
เอะละ แค่นี้ละ

(ดูข้อมูลประกอบชุดที่ ๑ หน้า ๑๖๒)

^๖ชิโรโนะ 城野 อักษรตัวแรกอ่านว่า ชิโร แปลว่า ปราสาท ตัวหลังอ่านว่า โนะ หมายถึง ฟุ้ง